

POR Gazeen 27



PORGAZEEN 27

časopis Prvního obnoveného
reálného gymnázia

Šéfredaktor a časomaniak

Jakub Seidl

Redakce

Klára Balcarová
Cyril Hirsch
Ondřej Hojda
Jakub Jedlička

Grafická úprava a sazba

Štěpán Klímeš

Jazyková úprava a korekce

Matěj Kotalík
Kuba Krč
Jakub Seidl

Ilustrace

Marie Skálová
Petra Veselá
Martin Vlach

Foto:

Cyril Hirsch
WWW-album University Of Glasgow
archiv Nuclear Cucumbers

Technická asistence

Lukáš Macura

Tisková příprava

CINEMAX

Tisk

UIV, nakladatelství TAURIS

Adresa a e-mail redakce

PORG, Lindnerova 3,
Praha 8, 180 00
porgazeen@seznam.cz

Internetový magazín

<http://porgazeen.freesevers.com>
Martin Vlach

Cena 10 Kč

OBSAH

Obsah	2
Úvodník	3
Stalo se...	3
Glosy:	
Lyžák	4
Běstvina pokračuje	4
Otázky do postele	5
Den na Porgu	5
Salmovská hraje pro šest lidí, pro psa a pro celou Vídeň	5
Maturitní ples	6
Lincoln's kids	8
Tvorba:	
O Salmovské	9
Baba	9
Moje škola	10
Dravci	10
Prvoci	10
Asociální povídka I. a II.	10
Zrcadlo	11
Porg v době prehistorické	11
Dopis Marcely Reslové z Glasgow	12
Rozhovor se členy kapely Nukleární okurky	14
English page:	
The Day I Used Up My Luck/Den, kdy jsem vylejtnal štěstí	16
Broken Hearts & Flaming Lips/Zlomená Srdce a Flaming Lips	16
Literární tvorba Cyrila Hirsche a její konsekvence	18
Dementi – Kujné Hoštice	18
Stanislav Roup Ežnický	19
Volitelné předměty	20
O výtvarném umění	21
Perly svini(m) II.	22
Daly jsme svou důvěru, zradili...	22
Nový rozměr školního řádu	23
Copak nám to píšou	23
Čínské jaro aneb Rozpačité tázání Nebes	24

PORGAZEEN 27

vychází za opětovné podpory nadace
OPEN SOCIETY FUND,
od níž redakce dostala grant
na výrobu časopisu.

Děkujeme

Úvodník

Vážení čtenáři!

Jak jistě víte, nedávno se konal maturitní ples oktávy, o němž je pochopitelně referováno v časopise, který právě držíte v ruce (ne, v tom Hustleru ne, Honzo Balcare!). Na tom by nebylo nic zvláštního, kdyby tento ples důrazně nepřipomínal fakt, že se brzy rozloučíme s naší milovanou oktávou. Musíme si všichni přiznat, že jde o třídu výjimečnou. Právě ona a jedině ona v poslední době nesla pochodeň kulturně-

společenského života Porgu – ať již se jedná o redigování Porgazeenu, nebo o organizování večerů v Salmovské.

Je na nás pozůstalých, abychom od oktávánů tuto pochodeň beze strachu z popálených prstů urychleně převzali. Aktivita většiny studentů (a profesorů) však zůstává, bohužel, někde pod bodem mrazu.

Netýká se to pouze vlastní tvorby; trochu mne zarazila nízká účast na divadelním představení tercie během ná-

vštěvy Angličanů z Lincolnu (ačkoliv v tomto konkrétním případě byla zřejmě nízká návštěva štěstím pro všechny zúčastněné). Podobné akce můžeme podpořit pouhou svojí přítomností.

Na závěr to nejdůležitější – pište do Porgazeenu, je to i váš časopis! Ještě než se pustíte do psaní svého příspěvku do příštího čísla, přečtěte si toto. Přeji vám nezapomenutelný čtenářský zážitek.

Jakub Seidl

Stalo se...

Byla Salmovská 5, která jako vždycky byla vtipná. Zhaslo tam světlo, proto Jarda a Mikiš hráli na zobcovky. Po rozsvícení světla hráli normálně dál. Asi někde vypnuli pojistky. Uváděl to pan profesor Krč, který to uváděl vždycky. Bylo tam hodně lidí. Mně se tam moc líbilo.

Byl maturitní ples, který dělali oktáváni. Byl v neděli. My jsme potom v pondělí měli ráno vyučování a všichni tam byli ospalí. Začalo to večer. Napřed bylo představování. Mluvil tam pan profesor Plecháček. Po skončení toho představování hrála nějaká kapela, která moc se mi nelíbila. Když dohrála tahle kapela, tak potom měli oktáváni divadlo. Měli natažené prostěradlo. Něco tam hráli a promítali to na to prostěradlo, protože tam měli vzadu lampičku. Na tom prostěradle byly vidět stíny, jak tam hráli to divadlo. Já jsem to moc neviděla, protože já jsem stála ze strany, ale bylo to hezké. Po skončení tohoto divadla potom hrála nějaká další kapela. Ta byla lepší, než byla ta první. Pak ten ples skončil.

Pan profesor Kubíček zavřel počítače, protože pořad tam něco ničíme. To totiž ale není pravda, protože my tam nic neníčíme. Ničí tam vždycky kluci. My teď nemůžeme na Xchat. Já bych chtěla, aby počítače zase otevřeli.

Pan profesor Kubíček má banku, ale nikdo to nesmí vědět.

Iveta Dobromilová, I.

V minulém PORGazeenu se hojně vyskytoval Bíla. Asi se tam zahnízdil a má mladé. Nebo dostal monopol – asi jako Lucie Bílá v české populární hudbě. To je shoda! A kdyby snad někoho napadlo, že jsou mezi námi rasisté, ať si vzpomene na Jožku Černého a zeptá se na to Boba.

M. P. chodí s M. L. O tom, že Z. F. má Z. N., určitě napíše někdo jiný. V. H. chodí s V. H., zato J. B. sedí s C. H. Je sice pravda, že P. V. jezdí s A. z J., ale to neznamená, že by od ní J. S. nemohl opisovat při P. z B. Studentská komise pro mezilidské vztahy radí A. K., aby začal chodit s A. N.

V sextě se periodicky opakují dvě činnosti – uklízení a vytváření nepořádku. Která z nich je soustavnější, která převládá, či jaké jsou důsledky, posuďte sami. Vězte však, že vnímání pořádku ve třídách není nezávislé na pozorovateli!

Už mám občanku i tramvajenku, zato můj pejsek postrádá kus ruky.

O. Z. bude muset na školní C. D. znovu nahrát svůj saxofon, protože na nahrávce z COXu vládne K. H.

To je vše. Postřehy a náměty zasílejte na adresu klubu přátel natržených uší nenarozených samečků afrických antilop.

Některé vysvětlivky k pochopení souvislostí, takže k ničemu: M. L. – Magda Lomičová, V. H. – Vojtěch Helebrant, V. H. – Merda Magna, C. H. – bubeník, A. z J. – autobusák z Jílového, P. z B. – Písemka z Biologie, A. K. – Adam Kouler, C. D. – kompaktní cédé-disk, K. H. – his majesty Král Huhel.

Honza Balcar

„Dvě odpoledne. Dost času na to, abych někam zašel, málo abych vymyslel kam.“ – Zatímco příroda se probouzí, podzemí s čajovnou stále spí poctivým zimním spánkem, jen na trubkách se objevil záhadný druh choroše. – Proběhla další Salmovská; našlapáno, vtip na všechny způsoby, malý Mikišův recitál a Jaromírův záblesk paměti. (Líbilo se také irskému hostu, byť nerozuměl ani slovo. Scio opět vědělo, co umí.) Kdo jel 14. do Vídně? – Pořád opravuju nějaké slohy a písemky. Čím víc jich opravím, tím víc jich zůstává neopravených. Matikáři se záhadně usmívají. – Viktor Stoilov přivezl z Kuby Kubovi ten nejdražší doutník, co byl k máni, podepsaný samotným Fidelem Castrem. Kuby se dmou pýchou... – Pan ředitel v Lidových novinách přehledně rozdělil učitele na dobré a horší. Někteří se opili kefirem, jiní spolu s ministry české vlády očekávají vyhazov, jiní mění své pražské byty za kladenské a štiřinské. – Jeden ze Zlatých Amosů byl udělen také do naší sborovny. Už víte komu? – Oktáváni překvapili opravdu příjemným plesem i folko-folklórní veselící v noční hospodě, kde si Češi, Moraváci, Romové i Sudeťáci padali do náruče svých písní a studenti prokázali občanskou i lidskou vyspělost. Žádná uprděná dechovka a stužkování, žádné poblité záchody a levná vína v batůžcích: inu, žádný „tradiční reprezentativní ples“! – Zjistili jsme s Magdou, že nevíme, „kde se vzala, tu se vzala“ spisovná čeština. – Jednoho čtvrtčního rána jsme s Alešem pozvali do ztichlé sborovny dva tucty bulharských žen a přinutili je zpívat. Božská záře se rozlila po všech stolech... – Zkracují se berle, sukně, sádry, věty: už brzy bude jaro. – Jedli jsme s Jakubem Judou v čínské restauraci na

Palmovce a shodli se, že nemá v Praze konkurenci. Pokud si občas hédonisticky hladíte bříška, vyražte tam bezodkladně. – Terciáni začali vydávat Terciázen také na internetu. Terciáni mají i několik konkurenčních časopisů, co koušou a slintají. Terciáni začali být vesměs sprostí slovem, gestem i obrazem: dej jim Pán Bůh slušné slovo. Terciáni... Inu, kdo by je neměl rád! – „Třídní schůzky jsou zvláštní událost,“ prohlásil Eduard,

Lyžák

V neděli 5. 3. dopoledne jsme (sekunda a tercie) vyrazili na strastiplnou cestu zasněženými silnicemi. Naším cílem byly Mísečky. Jako pedagogický doprovod s námi jeli samí znamenití lyžaři; Příbík (čti pan profesor Příbík), Brůna (čti pan profesor Brůna), Elstnerová (čti paní profesorka Elstnerová) a instruktor Ivan (čti instruktor Ivan).

I přes zkušenost svého řidiče jsme uvízli ve strmém kopci asi dva kilometry od cíle. Ti méně odvážní ihned volali domů, že jsme uvízli a budeme asi muset v té zimě přespát, a své rodiče dokonce připravovali na nejhorší. Ostatní si krátili chvíli neustálým provokováním řidiče. Asi po třech hodinách čekání jsme s pomocí rolby kopec vyjeli. A odměnou nám bylo ubytování v luxusním hotelu s honosným názvem Kleč. Na každém pokoji byla dokonce i zásuvka, ale z bezpečnostních důvodů se nesměla používat. První den jsme absolvovali obligátní zařazování do družstev, které prováděli „inspektoři“ (to není z mé hlavy) Brůna a Příbík. Téměř všichni byli se svým zařazením spokojeni (já jsem byl v prvním družstvu), poškozen se cítil snad jenom Marek Ertelt (zařazený do druhého družstva), který byl alespoň podle svých slov „jasně na jedničku“. Abychom nemuseli platit za permanentku nekřesťanské dva tisíce, aplikovali jsme trošku vychcanou metodu: permanentek se koupilo jen dvacet (polovina počtu účastníků výcviku) a jednotlivá družstva se střídala v běžkování a sjezdování a permanentky jsme si tudíž vždy vyměňovali. První lyžařské odpoledne proběhlo celkem v poklidu až na to, že Marek byl přemístěn

do třetího družstva. To Marek okomentoval asi v tom stylu, že byl na dvojku moc dobřej. Večery jsme vždy vyplnili sledováním hodinových reklam na firmu Swix. Druhý a třetí den jsme strávili lyžováním ve skvělých podmínkách. Jediným problémem těchto dnů byl drobný incident s místním správcem. Přišel nám opravit okno, které špatně těsnilo, a když odcházel, tak na něj třídní drzoun a hulvát Adam Votava zakřičel něco ve smyslu „ať už se nevrací“. To dokázalo namíchnout i tak hodného a klidného člověka, jakým pan správce bezesporu byl. Mne si potom vyhlédl za obět a opakovaně mi vyhrožoval „rozšlapáním rypáku“. Adam byl důrazně napomenut.

Celý čtvrtý a pátý den venku pršelo a tak jsme volný čas trávili sledováním videa. Zhlédli jsme filosofický film z videotéky pana profesora Brůny. Jmenoval se Snowboardová akademie a pan profesor nás upozornil na to, že jednu z hlavních rolí ztvárnila hvězda světového formátu (na jméno si teď nevzpomenu, ale prý to dokonce byla exmanželka Sylvestra Stallona!). Druhým snímkem, který pan profesor laskavě zapůjčil, byl film Sedm let v Tibetu s Bradem Pittem. Nejzajímavější chvíle pro většinu divčích diváctva byla asi pětivteřinová scéna, kdy je Brad „nahoře bez“.

Předposlední den proběhly dlouho očekávané závody, ve kterých i přes mírnou kocovinu zvítězil Filip Kratochvíl. Večer se uskutečnila diskotéka, během které předvedli profesori a profesorky(ka) odvážné taneční kreace. Pochvalu by zasloužil zvláště pan profesor Brůna, jehož kombinace breakdancu a tanga byla jedi-

ktej se jejich pozorování tentokrát věnoval s vědeckou důkladností. – Někteří kvintáni a některé kvintánky čtou nejen osvícenské romány, ale i loutkové hry a lokální frašky národního obrození; klobouk dolů! Jiní nevědí, o čem to probůh píšu. – „Inu, není snad proč býti vesel v této veselé zemi?“

Kuba Krč



nečná. Spát jsme šli až dlouho po půlnoci, i když jsme měli nazatří ráno odjíždět. Byl jsem (v)zbuzen panem profesorem Příbíkem a donucen k úklidu pokoje. Při něm jsem zjistil, že jsme rozbili okno, zničili skříň a demontovali palandu. Náhle jsem dostal strach z pana správce. Pomyslel jsem si, že v lepším případě bude chtít škodu zaplatit a v horším mi rozšlape rypák. Naštěstí mne zachránil brzký odjezd a tak moje peněženka ani můj obličej neutrpěli vážnější újmu.

Nemáte někdo Snowboardovou akademii 2?

David Seidl

Běstvina pokračuje

Dneska ráno jsme přišli do třídy a málem jsme omdleli. Věci z lavic byly vysypané na jedné velké hromadě a pohovka byla pryč. První reakce byly asi takovéhle: „Ty brčo! Fořtíková uklízela!“, „Sakra! Kdo tohle ztropil?“ Najednou se ozvalo: „Co když to byli septimáni?“

Naše vybrané komando šlo zjistit nejnovější informace ohledně pohovky a lavic. Když jsme přišli do septimy, Honza

se rozvaloval na našem gauči a četl si nějakou knihu. Nejdříve jsme se ho snažili shodit, ale 6 let je přece jen rozdíl. Pak přišel pan prof. Plecháček a vyřešil to velmi rychle. Příští přestávku jsme se s naším sófa opět setkali. Avšak úklid nám dal práci.

Reakce profesorů byly různorodé. Například pí. prof. Podaná odešla řka, že až bude uklizeno, tak pro ni máme dojít.

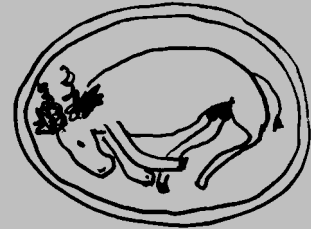
Profesor Rufer řekl, že dneska nám to promine, protože píšeme test, atd... Abych pravdu řekl, nebyla to jen vina septimánů. My jsme si od nich „půjčovali“ sojku, plakát... Odplata byla sladká. Mstít se asi nebudeme, protože nechceme mít průšvih.

David Lorenc

Otázky do postele

Vážení čtenáři, přinášíme vám ukázkou z knihy *Otázky*, připravované panem Petrem Bakalářem. Autora k napsání Otázek podle jeho slov vedla: „*touha zachránit rozhovory, překročit práh triviality a kultivovat umění ptát se*“. Mohou vám posloužit jako podnět k zamyšlení, autoanalýze, pobavení či ke zdokonalení vašich konverzačních schopností. Každopádně bychom ocenili, kdybyste si své odpovědi nenechali pro sebe a podělili se o ně prostřednictvím Porgazeenu se svými spolužáky (u některých témat je pochopitelně možné zachovat anonymitu).

1. Změnil se v posledních letech nějak váš fantazijní sexuální život?
2. Na jaký předmět byste potřeboval mít lepšího učitele?
3. Kdy jste se za Čechy nejvíc styděl?
4. Vymkla se vám někdy pomsta z rukou?
5. Jaké jídlo byste připravil ženě, kterou byste chtěl svést?



Den na PORGu

Úvodní upozornění: tato glosa je v důsledku počínající stařecké vzpomínkové demence nemálo nostalgická; cynické povahy proto nechť raději nečtou dále, jejich tvrdá nervová soustava by tento výlev nemusela přežít...

Z PORGu jsem už půl druhého roku, přesto na něj z různých důvodů občas zavítám. Poslední sloveso z této věty se velmi hodí, protože obzvláště při své poslední návštěvě jsem měl velmi příjemný pocit, že jsem vítán.

Vcelku bez problémů jsem pronikl do školy a odpověděl na Bobovo „více Přemka“ (už mě takhle zdraví čtyři roky, nevím proč). Vyšel jsem dvě patra, nakoukl začátkem hodiny do oktávy a bez toho, že bych o něco žádal, dostal jsem: pozvání do hodiny, od vyučujícího (Kuba Krč) materiály a básně, nový PORGazeen (ač jsem byl obviněn, že jsem stejně přišel jen o něj „somro-

vat“), místo v lavici a nakonec lístek na oběd (díky, Bety!). Uvědomuji si, že jsem za celou hodinu řekl jen „ahoj“ a „dík“ – tomu říkám úspěšně žebrání!

Dopoledne pokračovalo, pan ředitel mě oslovil, ptal se, jak se mám a kdy přijdu hrát šachy, najedl jsem se na Korábě, prožil hodinu ve valáškovském knižním království a prožil příjemný večer v Salmovské. Když to tak čtu, vypadá to jako popis dne ze slohovky nějakého pátáka, ale já jsem se opravdu tím prostředím a pocitem pohody a klidu dostal do nějakého infantilně rozpustilozvatlavého stavu. S odstupem desíti let vzpomínám na to, čemu se říkávalo „atmosféra PORGu“. Musím pod dojmy z 8. 2. 2000 říct, že mi připadala v podstatě stejná, a to je zkrátka fajn.

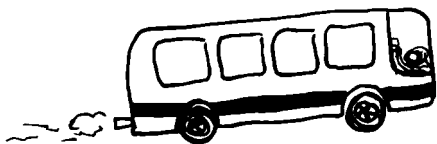
Rád děkuji Kubovi K., panu řediteli, Martinu Valáškoví, Edovi, Betty, Tomášovi B., Jardovi a... dementovi

(promiň, Ondřeji, ale v této roli jsi na mě zapůsobil nejvíce), i ostatním. Budu se na PORG dál vracet.

Přemek Matějček (PORG/DŽJ)



Salmovská hraje pro šest lidí, pro psa a pro celou Vídeň



Být centrem kulturního dění všeho druhu se už asi ve Vídni nenosí. Když přijede jedenáct neznámých studentů zahrát česky mluvícím Vídeňákům vlastní české divadlo, bude nakonec nejspíš víc lidí na jevišti, než v hledišti – alespoň tak se to stalo nám. Snad je od prvopočátku nesmyslné snažit se hrát v hlavním městě německy mluvící země česky, ale

Vídeň by v tomhle ohledu měla být výjimkou. Žije tam dost emigrantů (es gibt dort eine große Emigrantenbande) a tvrdit, že každý tisíc Vídeňák mluví česky, asi by se člověk moc nespletl – a i při těch nejhrubších počtech se těch česky mluvících poskládá nejmíň tisícovka. Škoda; přišlo se na nás nakonec podívat úhrnem šest lidí a jeden pes.

Celou tuhle akci vlastně spískal pan Šlajchrt. Jednou večer se sešel se svým přítelem emigrantem panem Chmelem, šéfem vídeňského lokálu Nachtasyl, na večírku Eugena Brikcia a tak dlouho ho přesvědčoval, že v Praze je skupinka studentů, hrajících divadlo, a že stojí za

to je vidět, až se pan Chmel rozhodl, že je pozve k sobě do Vídně.

Když nám to oznámili, připadalo nám to nejprve jako naprostý nesmysl, pak jenom jako dost podivný nápad a nakonec – jako skvostná švanda. „Není to úžasný,“ říkali jsme si, „s těma blbostma, co hrajeme v Praze, pojedeme do Vídně,“ a dlouho jsme se především a jenom celou akcí dobře bavili; a ani jsme si nevšimli, že termín našeho odjezdu je najednou na spadnutí a že nám pan Chmel posílá divoké e-maily s tím, že potřebuje program, že se musíme domluvit a kdesi cosi. Ze Salmovské jsme ale byli zvyklí na dost ležerní přístup,

a tak jsme si z toho moc nedělali, dokud to nezačalo opravdu hořet – což se nám nakonec trochu nevyplatilo – ale ne-předbíhat.

Pan Chmel nám slíbil, že zaplatí dopravu a ubytování pro všechny na jednu noc v hotelu na ambasádě. V obrovské hromadě informačního šumu se ale nějak poztrácelo, že zaplatit dopravu znamená uhradit benzín, který spotřebují tři auta, kterými tam prý pojedeme. To stojí, pro informaci, asi dvakrát míň než například cesta vlakem. Jeli jsme vlakem. Kolik se toho ale v té hurónské šumící vřavě informací na jedné straně poztrácelo, tolik se toho na druhé straně z ničehož nic zjevilo. Jeli jsme tam s tím, že budeme mít k dispozici profesionální zvukovou a osvětlovací aparaturu.

Nachtasyl je sklep, jen lehce upravený pro účely kořalny. Profesionální zvuková aparatura je jeden mixážní pult, kam se sice nějak dá zapojit kytara nebo klávesy a ono to pak vydá nějaký zvuk, ale to je tak všechno, co se s tím

dá dělat. Profesionální osvětlovací aparatura je jeden reflektor, který svítí hercům přímo do očí a nedá se nikam otočit. (Ale dá se vypnout...) Nakonec jsme to vyřešili tak, že jsme na strop zavěsili lampičku, která nám svítla do papírů, ze kterých jsme četli. (Je to takové naše malé specifikum – neučit se texty nazpaměť.)

Když udeřila hodina H, byli v lokále čtyři hosté. Po pěti minutách přišli další dva. Přestože Mikuláš tvrdil, že pro míň než pro deset lidí nehraje, hrát se začalo. A hráli jsme všechno! Když se dohrálo, pan Chmel začal povídat o tom, že je naprosto konsternován z toho, že nikdo nepřišel, že sám rozeslal dvě stě pozvánek, že je to hrůza, jak ho ti Vídeňáci zklamali a vůbec a jestli nám alespoň může ve své kořalně nabídnout něco k pití. Strávili jsme tam pak docela příjemnou hodinku popíjením výhradně nealkoholických nápojů (vždyť to byla téměř školní akce, a navíc s námi byla spousta nezletilých) a pak jsme

se vydali na cestu do hotelu.

Od toho okamžiku dál už našemu výletu není co vytknout. Hotel byl oproti očekávání útulný a čistý, postele pohodlné, bez blech a vši. Měli jsme k dispozici plně vybavenou kuchyňku – a protože se některá děvčata projevila v Chmelově lokále jako prozíravé bytosti s lehkými sklony ke kleptomanii, tak i spoustu čaje.

Procházet se Vídní je nepopsatelně příjemné. Lézt v březnu do Dunaje je nepopsatelně debilní. Udělali jsme obojí. Vřele doporučuji! Dál také doporučuji jet z Vídně vlakem přes noc; ráno je to pak moc krásné. (A krom toho všeho doporučuji nainstalovat si Microsoft Word 2000. (Není nad ovoce. – pozn. graf.) Tamní animovaná nápověda na vás totiž bez ustání skřípe a ševelí a hučí a vůbec vás donekonečna nejrůznějšími způsoby oblažuje na duši.)

Jaroslav Mojžíš

Maturitní ples

Lidé rádi slaví. A to jak věci, které si oslavu rozhodně zaslouží (např. výhru v loterii nebo úmrtí bohatého příbuzného), tak i příležitosti, jež by si zasloužily spíše posypání hlavy popelem a zakoupení permanentky do terapeutického střediska. Příkladem může být odchod do důchodu (tj. nástup na jakousi předkremační dovolenou) nebo třeba maturita.

Ano, složení maturity je bezpochyby hodno oslav, ale maturita jako taková?

Oficiální oslava maturity, maturitní ples, ovšem svoji logiku má. Je to poslední příležitost příjemně se zatvářit jak na profesory, kteří vás tři měsíce nato od maturit vyhodí a zruinují vám tím život, tak i na vaše úspěšnější spolužáky, kteří na rozdíl od vás v životě něčeho dosáhnou a jejichž dětem, budete-li mít dostatek štěstí, budete při jejich cestách do nejdražších lyžařských areálů prodávat luxusní pornočasopisy a tři deci zteplalé coly po 60,- korunách.

Marketing

Maturitní ples pochopitelně uspořádala i letošní oktáva našeho gymnázia. Tato akce se konala v neděli 27. 2. 2000 v Lucerna Music Baru. Zval nás na ní po grafické stránce velmi vydařený bigboard z dílny Vajdy Gandečkové. Bigboard byl mile ozvláštňen zkomolenými jmény našich oktávánů – řešení rébusů jako Tepr Kalita nebo Maroslav Dojžiš se stalo příjemným zpestřením jinak nudného dne průměrného porgána. Pomyšlnou třešničkou na dortu (ano, vím že je to klíšé, pane profesore Valášku) pak bylo sympaticky realistické sebeoznačení všech oktávánů – elita (tento rébus patří k jednodušším, správného významu dosáhneme pouhým připojením písmene J na začátek slova). Distribuci lístků zajišťoval Věduard Zhulicius. Budoucnost tohoto milého chlapce bezpochyby tkví v prodeji luxusních pornočasopisů s historickou tematikou a zteplalé, historické coly po 60,- korunách.

Lístky prodával povětšinou za 100,-. Eduarda všichni známe jako sympatického hochu, ale bezskrupulóznost, s jakou vytáhl z pana advokáta Myšky 300,- za „sponzorský lístek“ (a to, prosím, při současné přeplněnosti trhu s právníky) vehnala slzy do očí každému studentu s alespoň elementárním sociálním citěním.



Ekšn!

Kolem půl osmé, kdy měl ples původně začít, bylo v sále pražského Lucerna Music Baru téměř prázdno. Už jsme se začínali obávat, že strach z předraženého piva se v lidech zaryl hlouběji než vzpomínky na krásné chvíle prožité s maturanty. Avšak po osmé hodině byly tyto obavy zažehnány a fronty na záchod se začaly utěšeně prodlužovat.

Po oficiálním zahájení plesu se na pódium svým pružným krokem, připomínajícím poskoky divokého leoparda, bez použití schůdků vymrštil pan profesor Plecháček, který se ujal představení „svých“ maturantů.

Každému adresoval dvě otázky. První byla pro všechny stejná: „Co budete příští rok studovat?“ Odpovědi byly převážně věcné („práva, nic, je to ve hvězdách, architekturu, rodiče se ještě nerozhodli...“)

Druhá však byla tázanému ušita přímo na tělo. Na pódiu se tak před obecenstvem vlastně rozehrála série vrcholně vtipných skečů. Dialogy sice měly působit dojmem spontánnosti, ale jejich vybroušenost, proti které by se brilant jevil jako neopracovaný skleněný korálek, tento záměr předem odsoudila k nezdaru, neboť evokovala dlouhé hodiny strávené nad jejich přípravou.

Pro ilustraci uvádíme jednu z nejpovednějších replik večera, která byla odměněna potleskem na otevřené scéně:

p.p. Plecháček: „Petře, zajímalo by mě, proč máte věcně některou z končetin v sádře?“

Petr Kalina: „Dvakrát jsem spadl.“

p.p. Plecháček: „Děkuji!“

Poté následovalo obligátní rozdávání kytiček, pusinek a záhadných obálek*



všem profesorům, které nebylo provázeno trapnými okamžiky jako loni, kdy se žádný z profesorů na pódiu neukázal. Při této příležitosti se pan profesor Bakalář, vyučující psychologie, pokusil zpestřit večer rozdáním psychologických anket, což se setkalo s nadšeným ohlasem (např. M. S. to zhodnotila takto: „Ten Bakalář je zrůda!“)

Krátce nato již vystoupila romská folklórní skupina Álom, která společně se zvyšující se hladinou alkoholu v krvi pomalu rozehřivala publikum.

Následoval vrchol večera (pravda, někteří ho již mohli mít za sebou, ale pro sexuálně abstinující část publika nastal až nyní). Nastal čas tomboly. My, kteří jsme si za židovský (rozuměj nekřesťanský) peněz nakoupili hrst výherních lístků, jsme netrpělivě pozorovali smyslné

rty M. L., které ohlašovaly šťastné výherce. Avšak na konci losáže nám na mysl vytanula židovská (rozuměj kacírská) myšlenka, zda vše proběhlo regulérně. Za prvé jsme mimo Jakubem vyhrané sexisticko-fašistoidní brožurky o pavoucích nezískali zhora nic, a za druhé cenu z nejlákavějších, starožitných kolovrátek, získal Martin Pehal, mladší kamarád losující Madly Lomičové. Naše chmury však brzy zaplašila stínovo-divadelní hra o podkošerování nebožehého telátka.

Následovala chvilka nezávazné konverzace, při které jsme se mimo židovských anekdot pobavili i výrokem H. B.¹, o T. L.² (Je bohužel nepublikovatelný – pozn. red.) Pak již publikum uvázlo v smradlavých záhybech Jackylových slipů, podle čehož také vypadaly předvedené taneční kreace. Do tance (dá-li se tomu tak říkat) se zapojili téměř všichni, studenti i profesori. Například pí. prof. Fořtíková tancovala s takovou vervou, že za večer jistě protancovala nejednu sádru.

Rezumé: Organizátoři plesu se nezatežovali přípravou nějakého intelektuálně náročného programu a vsadili na osvědčené pravidlo: čím víc alkoholu, tím víc srandy. Přesto můžeme s uspokojením kvitovat, že maturitní plesy Porgu si stále zachovávají svůj příjemný neformální charakter.

* - **upozornění:** jedná se o secesi**, ped. sbor na Porgu rozhodně není žádná zkorumpovaná partička.

** - **upozornění:** pochopitelně se nejedná o secesi, ale o recesi.

¹ - Honza Balcar

² - Tereza Langová

Jakub Seidl a Cyril Hirsch



Lincoln's Kids

Možná jste si někteří všimli, že 20. února k nám přijela tlupa Angličanů a Angličanek z Lincolnu. Většina mých spolužáků očekávala nějakého toho človíčka a mne mrzelo, že já nikoho neočekávám. Brzo jsem litovat přestala... Nebyla jsem u autobusu, když přijeli, ale hned večer mi volaly spolužačky a podrobně mě informovaly o svých nových přírůstcích. Všechny popisy zněly asi takto: „Nemluví to, nežere to, spí to, tváří se to, jako by se to každou chvíli chtělo rozbřezet.“

Ale každý z nás je jiný a i Angličani dokázali, že něco z toho není pravda. Například hned ten nedělní večer prohlásila Nataša a Vanessa, že se chtějí jít projít. Jejich hostitelky, Eva s Magdou (tercie), šokované opakem předpokládané spavosti, musely opustit teplíčko domova a vydat se s nimi na Václavské náměstí. Vrátily se bůhví kdy unavené, s vesele švitořícími Angličankami.

V pondělí se šlo plavat. Teda jenom holky. Kluci slíbili, že pak přijdou a ještě se někam půjde. Angličanky řekly, že chtějí „swimming“, a když „swimming“, tak prostě nic jiného. Musely jsme se zařadit podle nich. Šlo se do Axy. Na jedné straně bazénu najednou až moc hovorné Angličanky, na druhé straně, dělájce, že k nim nepatříme, my.

Vlastně ta hradba mezi námi se protrhla právě tam, když jsme začali hrát „na koničky“, jestli to znáte. Utvoří se dvojice. Jeden tomu druhému vyleze na ramena a shazuje, za patřičného smíchu a křiku, ostatní človíčky z ramen těch dalších. Je u toho hodně legrace. Angličanky se k nám zvědavě přidaly a pak už nám najednou bylo jedno, jestli máme na zádech spolužačku nebo lincolníackou holku. Už nám nepřišly tak nesympatické.

Stala se tam ale ošklivá příhoda. Jedna paní nějak nesdílela naši radost, a když se jí Kerry omylem připletla do její přesně vyměřené cesty, popad-

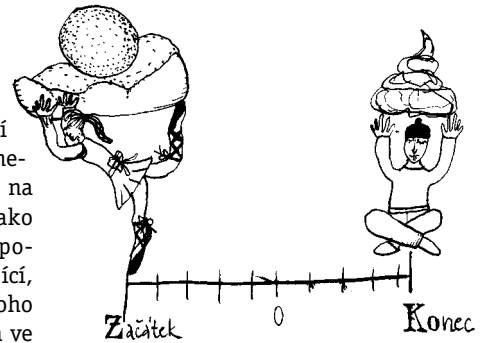
la ji paní za krk, zalomcovala jí a odhodila do vody. Nikdo z nás to neviděl, ale Kerry připlavala šokovaná, na pokraji hysterického záchvatu a jako důkaz nám posloužil její ošklivě poškrábaný krk. Bylo to ošklivé, šokující, ale nebylo to takové peklo, jaké z toho udělaly Angličanky. Mávaly rukama ve vzduchu, křičely něco nesrozumitelného, podporovaly se vzájemně ve svém vzteku a vypadalo to, že chtějí jít do války. Měly jsme co dělat, abychom je vůbec udržely ve vodě. Prý se to musí řešit. No dobře, tak se šlo za plavčíkem. Usmíval se rozhořčenému zvatláni Angličanek. Řekly jsme mu (v češtině), aby si to tak nebral, a že už mizíme, a požádaly jsme ho, aby té paní jen něco řekl. Podíval se na nás soucitně a dělal, že mluví do nějakého sluchátka. Odtáhly jsme děvčata do sprch. Musely jsme je ujistit, že už je všechno řádně vyšetřeno, že ta „neuvěřitelně zlá a podlá osoba“ dostane trest, jaký si zaslouží.

Kerry si neustále prohlížela krk a naříkala. Další půlhodinu jsme těm příšerným Angličankám vysvětlovaly, že je do šatny pustí až tehdy, když si svléknou plavky.

„To je skandál! To jako myslíte vážně?“ bouřily se, totálně znechucené. Ach jo!

Problémy podobného rázu s nimi byly celý týden. Když přišli kluci, nevytápali zrovna strážlivě a Angličani byli podezřele přítulní. Byli jsme rádi, když jsme je dokopali domů (ke komu domů? – pozn. red). Podrobnosti zde vypisovat nebudu, protože Porgazeen je přístupný mým rodičům.

Časem se cizinci rozpovídali, utvořilo se několik dvojic: jejich, našich i smíšených a musím přiznat, že večery (lépe řečeno noci), strávené se třídou a Angličany, byly sice vyčerpávající, ale skvělé.



Ve středu se hrálo divadlo. Nejdřív si to odbyli Angličani. Mezi našimi nervózními herci jsem zaslechla, jak někdo říká:

„Voni budou perla na začátku a my to hovno na konci.“

Anglické divadlo bylo pečlivě nacvičené, se skvělými kostýmy a až na některé okamžiky pěkného humoru poměrně nudné. Pro změnu naše třída měla divadlo nenacvičené, bez kostýmů (pokud považujete džíny a triko za kostým, tak s kostýmy), se zajímavým, dramatickým dějem (jak jinak). Bohužel v druhé polovině našeho divadla se to nějak zvrtilo, a tak jsme ho přímo na jevišti neprofesionálně zkrátily asi o dvě až tři strany scénáře. Texty na sebe mírně nenavazovaly, ale všichni tleskali a byli moc milí.

Byl to pěkný týden. Najednou jsem si uvědomila, že jsme každý jiný. Angličani byli milejší, přátelštější, ukřičenější, hysteričtější a všechno moc prožívali. Uznávají trochu jiné hodnoty než my.

Vlastně opět lituji toho, že jsem doma někoho z nich neměla.

Loučení bylo srdceryvné. Všude bylo slyšet jenom: „See you in Lincoln!“

Slova útěchy. Přestože jsou tvrdohlaví a úplně jiní než my, přirostli mi k srdci. Už se těším do Anglie. Myslím, že se tam těšíme všichni.

Autobus se dal konečně do pohybu, obličeje přilepené na skle a desítky mávajících rukou. Někteří stěželi přemáhali slzy. Když autobus zmizel za zatačkou, dostavil se smutek a úleva zároveň. Spadl z nás konečně pocit zodpovědnosti. Teď už jen domů a rychle na kutě...

Máme na ně tři vzpomínky:

1. V týdně, co zde byli, dali se u nás ve třídě dohromady K. M. a A. V.
2. Celou naši třídu stmelili novými zážitky
3. Carley nám tu zanechala (snad omylem) svoje špinavé, zablácené střevíce. Kdo se s nimi potáhne do Lincolnu?

Klára Šenkyříková



0 Salmovské

Jednou z věcí, kterými se naše škola v pozitivním smyslu slova odlišuje od šedého stáda ostatních škol, je kromě projektu miminka a na školních akcích vždy abstinujícího prof. sboru také poměrně bohatý kulturní život. Jeho nejvýznamnějším prvkem je tradiční večer v literární kavárně Salmovská.

Vzhledem k tomu, že tato událost proběhla v únoru již po páté, je třeba probrat se z nadšení nad samotnou její existencí a podívat se na ni kritickými očima – mám pocit, že úroveň Salmovské má lehce sestupnou tendenci.

Vzhledem k tomu, že pojmenování chyb je prvním předpokladem pro jejich odstranění, pokusím se o stručnou analýzu.

Dá se s jistotou říci, že Salmovská stojí na čtyřech pilířích:

1. Jakub Krč
2. Roup
3. původní dramatická tvorba (PRT)
4. hudba

Ad 1. Zde se dá jen těžko něco říci – Jakub Krč je jako moderátor obratný, působí za všech okolností inteligentním, cooltívaným dojmem a je **víceméně** vtipný. Atmosféra jím navozovaná však obvykle bývá v přímém rozporu s myšlenkově poněkud retardovaným zbytkem večera.

Ad 2. Roup patří téměř vždy k tomu lepšímu, co je v Salmovské k vidění/slyšení. Za autora soukromě považují pana Valáška, a to z následujících důvodů: Pan Valášek je díky své recitaci jediný, kdo je s Roupovou poezií spojován, aniž by se pod ni musel podepisovat. Roupův pláštík mu naopak dává možnost bez rizika ztráty autority ventilovat potlačené pubertální myšlenky, eventuelně zesměšňovat nadřazeného (viz níže poprvé).

Ad 3. Dramatická náplň – stěžejní součást celého večera. Napsání, nazkoušení a zahrání divadelní „hry“ je záležitostí ne-

smírně obtížnou a časově náročnou. Je-li hra napsána chovancem ústavu pro mentálně postižené a později prezentována jako výtvar např. Tomáše Bílý, je to občas poznat (to je zřejmě případ „Čekání na dementa“, kterýžto kus byl předveden v Salmovské č. 5 žije. Pokud už dramatická scénka náhodou nějaký vstupní kapitál v podobě originálního nápadu má (např. ta věc o darování mozku), je tento vzápětí nedostatkem dalších myšlenek „vytunelován“ způsobem, za jaký by se nemusel stydět ani pan Tykač. Autoři dále těžší „humor“ pouze z oblastí, jako je močení nebo kritika nadřazeného (viz níže podruhé).

Jedním z imperativů, jehož se autoři v Salmovské (zvláště pak Jaroslav Mojžíš) drží jako klíšata, je absence pointy. (Vám snad to, co bývá na konci, přijde jako pointa? No, to nepřijde, no.)

Stane-li se to jednou, může se divák zaradovat nad tím, jak ho autor sofistikovane doběhl. Stane-li se to pokaždé, je to celkem popruz.

Ad 4. Na Porgu působí celá řada dobrých hudebníků, proto je škoda, stává-li se hudba pouze výplní vatovitého charakteru. V poslední Salmovské stál za poslech již tradičně pouze Mikiš. Jen kdyby ty jeho písně nezesměšňovaly stále jednu a tu samou osobu (viz níže potřetí).

V Salmovské v poslední době dochází k snahám o monotematicnost, ta je však nošením debilních plakátů do kvinty, neboť Salmovská monotematická je – oním leitmotivem je zesměšňování ředitele Klause. Nic proti výsměchu autoritám, jde bezesporu o významnou psychohygienickou metodu, Salmovská ale bohužel občas začíná připomínat sezení terapeutické skupiny pod názvem „Žijeme s Klausem“.

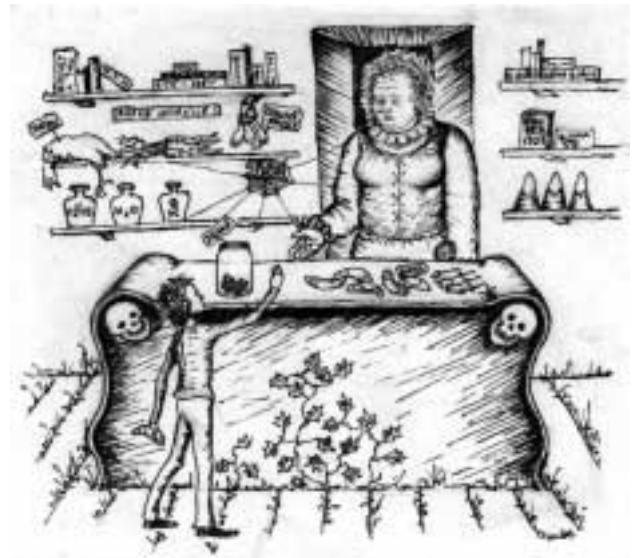
Ať už s předchozími řádky souhlasíte nebo ne, faktem zůstává, že většina současných tvůrců Salmovské na konci tohoto roku odchází ze školy. Vezmeme-li v úvahu tvůrčí aktivitu nás neoktavů, lze jen nerealisticky doufat, že příští rok bude možné ohledně Salmovské vůbec něco kritizovat.

Jakub Seidl

Baba

V Podlipného ulici je krám. Všichni ho znáte; zajisté jste tam už byli. Vypadá pořád skoro prázdně, ale to jen na první pohled. Když vejdete dovnitř, zpravidla nevidíte nikoho, jen v nozdřích vás zaštipí zatuchlý kouř z cigarety. Když už se zase chystáte odejít nebo něco nenápadně strčit od kabát, vynoří se *ona*. Příliv tušené negativní energie okamžitě vzroste. *Ona* se poté, co si zjevně nevídaného návštěvníka změří pohledem, zeptá – ani nevím co. Vnímám jen odporost hlasu a latentní zlobu v něm. Ptáte se, kolik stojí houska, a *ona* vás ohromí několikanásobkem očekávané sumy. Ano, je to sprostá vysavačka pohublých gymnazistických peněženek. A kdyby jen to. Ty její *párky* – vaříme-li párek, musíme jej z horké vody brzy vyndat, aby se staly mírně chrupavými s praskající kůžičkou... *Baba* je tam však nechá celé hodiny, dny a snad i týdny, snad právě proto, aby rozmokvaly a zkašovatelily. Ale vlastně se můžeme tvrzením, že je ve vodě ponechává, ještě utěšit. Můžeme tak alespoň odstínit podezření, že je používá ke svým temným rituálům. Její permanentní přítomnost v oné zadní místnosti výmluvně poukazuje na funkci krámu jako krycího prostředku k nějakým jiným, raději neznámým účelům.

Vy, moji přátelé a spolužáci, nepodporujte nakupování u ní rasistickou (skutečně jednou před mýma očima seřvala malé cikáně kvůli jeho původu), zlostnou a zlou babu. Její zboží je předražené a kvalita nízká (všechno to od ní smrdí kouřem ja-



ko v Nerudově povídce *Jak si pan Vorel nakouřil pěnovku*). Nebudeme-li jí podporovat, *baba* zkrachuje – je na naší škole finančně závislá!

Ondřej Hojda

Moje škola

Do školy chodím moc rád. Je to malá, ale moc hezká budova s velkou zahradou. Máme hodného pana ředitele, který se o všechno ve škole moc pěkně stará. Do téhle školy chodím už šestým rokem. Náš pan třídní profesor má rád ve třídě pořádek. To já taky – když mám službu, je vždycky nejlíp uklizeno. To má potom pan profesor radost, pohladí mě po vlasech a dá mi bombón. I spolužáci mě mají rádi – dřív mě někteří neměli moc rádi, ale teď když si za ně dobrovolně беру službu, mě mají všichni moc rádi. Mně to nevádí za ně uklízet, protože vždycky když uklidím, tak je ve třídě pořádek a pan učitel se zeptá kdo má tenhle týden službu a já řeknu že já a pan profesor mě pohladí po vlasech a dá mi bombón.

Jednou, když měl u nás hodinu pan ředitel, jsem hrozně hezky utřel tabuli a taky jsem vyluxoval, a když to viděl pan ředitel, tak se zeptal kdo má službu a já jsem řekl že já a pan ředitel řekl, že za odměnu můžu uklízet celou školu. Pan ředitel mi za uklízení bombóny nedává, ale to mi nevádí, protože vím že škola má málo peněz. Aspoň by mě ale mohl občas pohladit po vlasech. Kvůli uklízení už moc nestíhám vyučování, ale pan profesor mi to omlouvá. Je to ale trochu škoda. Když jsem ještě chodil na vyučování a občas jsem v hodině něco řekl, tak to asi bylo vždycky hrozně legrační, protože všichni se začali hrozně smát a házet mi bombóny a ovoce.

Jsem ale rád, že nemusím chodit na tělocvik. Tam jsme vždycky hráli vybíjenou a pan profesor vždycky zařval „Bijte do dementia“ a pak všichni nevím proč začali bít do mě a to se do hry vždycky zapojil i pan profesor a bil do mne míčem a hrozně se smál a mě to dost bolelo.

Prostě bych chtěl říct, že naše škola je bezva a když tady byla inspekce, tak se jim tu líbilo a pan ředitel jim říkal, že škola má novou počítačovou učebnu a že v rámci státem dopovaného programu umožňuje studium i jednomu mentálně retardovanému chlapci. Toho kluka sice neznám, ale když to pan ředitel říká, tak je to pravda.

Jakub Seidl

Dravci

Zbožňuji takhle se sám toulat přírodou, zastavit se, kde chci, pojmít sladké lesní plody, lehnout si do trávy mezi poskakující luční koníky, poslouchaje jejich cvrčení, pozorovat modrou oblohu.

Došel jsem na odlehlou louku, kam nebylo blízko z žádné vesnice. Žádná lidská bytost za celý den nenarušila tu pohodu. Lehl jsem si, s nohou přes nohu. Vysoko na obloze se majestátně vznášeli tři draví ptáci. Vdechoval jsem vůni květin a pozdního léta a nechtělo se mi věřit, že by dravci pouze číhali na kořist. Jistě to pro ně znamená podobnou radost ze svobody jako pro mě. Nad nimi pomalu pluly bílé mraky a oni začali stoupat. Zanedlouho už jsem je viděl jen jako tři černé body, kontrastující s nebem. I tak bylo zajímavé sledovat jejich pohyb – vyvábili vlastně stále se měnící trojúhelník. Dva kroužili blízko sebe a třetí se poněkud více vzdálil a já, ač jsem samozřejmě nic neslyšel, jsem měl pocit, že spolu komunikují. Já je sice se svým slabým pozemským zrakem viděl jen jako tři body, ale věděl jsem, že oni mne mohou tam shora svými přesnými očima vidět do detailu. Malá postavička se rozvaluje a kouká nahoru...

Na chvíli jsem se převalil na bok a zadíval se do trávy. Mou pozornost upoutal luční koník, který skákal a měl jen jednu

nohu. Kde o ni asi přišel? Prohodil jsem si nohy, které jsem měl složené přes sebe, a svůj zrak opět upnul k výši. Zjistil jsem, že dravci klesli níž a mohu už pozorovat i jak mávají křídly. Zdá se mi však, jako by své kroužení o něco zrychlili. Sestupovali níže a níže a kroužili nyní přímo nade mnou. Pojednou se dal jeden z nich do střemhlavého letu dolů.

Posadil jsem se, protože se mě zmocnil nepřijemný pocit. Snažil jsem se zpozorovat zvíře, po kterém se pták vrhl. Nic jsem neviděl. Řekl jsem si, že raději půjdu, ale v okamžiku, kdy jsem se zvedal, mne mohutná síla srazila k zemi. Pevné drápy se mi zaryly do krku a ozval se odporný skřek. Už mi to došlo – oběti jsem já! V mžiku se další dvě bestie usadily na mém těle, a čím víc jsem se je snažil setrást, tím pevněji se jejich drápy zaryvaly do mého masa. Roztrhali mne.

(31. 8. 1999)

Ondřej Hojda

Prvoci

Smí prvoci cestovat v městské hromadné dopravě zadarmo? Zase jedu do centra Prahy, abych se naučila něco nového a upotřebitelného ve svém životě. Mám s sebou černou igelitovou tašku se zavařovací skleničkou a senným nálevkem. Najednou mě napadne docela logická otázka: Smí moji černí pasažéři, blíže nespecifikovaní a neprozkoumaní, jet legálně metrem? Najednou se moje mysl rozdělila na dvě části, jedna uvažovala proti a jedna pro. (Každopádně nejsem schizofrenní osoba.)

Pravá polovina mozku:

Jsou sice v zavařovačce a nikoho nemůžou pokousat (jako psi), ale když se rozlije, tak celý vagon padne smradu a já pravděpodobně budu pokryta senem a malými, vůní se obklopujícími prvoky... No, prvoci jsou přece mnohem starší druh než my a někteří mají i bičíky, ale pro okolní lidi se zdají být malí a nedůležití. Vystup a kup jim lístky!!!!!!!!!!!!

Levá polovina mozku:

- 1) Ani nevíš, jestli se už probudili ze svého zimního spánku nebo jestli jsi je nabrala tou naběračkou.
- 2) Každopádně je to zavazadlo, které splňuje rozměry vydané DP.
- 3) Nemáš na lístky peníze a revizor určitě nezkontroluje tvoji tašku, která voní, jako když se v ní pokadil pes.

Vana

Asociální povídky

Asociální povídka I.

Šel jsem takhle jednou po ulici a pobodal jsem starou babičku.

Asociální povídka II.

Šel jsem takhle jednou po ulici a řekl jsem perfektně upravenému manažerovi: „Jdi do prdele, debile.“

(15. 9. 1999)

Ondřej Hojda

Zrcadlo



„Chlapec si sedl zachmuřeně na postel ve svém pokoji. Položil si hlavu do dlaní a zavřel oči. Ve velkém domě bylo tiho a hoch snil. Snil o tom, že jednoho krásného dne najednou nebudou žádné starosti, že se všichni lidé budou mít rádi, že všichni shodí svou masku, kterou se ukrývají před upřímností světa... a on... Bude mít křídla, vznese se a odpluje někam daleko, pryč, pryč jen pryč, až tam, kde andělé bolesti drží stráž nad tábořem smrti.“ Dívka seděla u počítače a teď se odevzdaně opřela. Měla za úkol napsat do školy povídku. Byla právě našťavaná na rodiče, protože jí nepovolili jít na koncert její milované skupiny. Dívčiny trpké a zraněné myš-

lenky utíkaly daleko a ona se je snažila dostihnout tím, že je vypisovala do domácího úkolu.

Dívka se zvedla ze židle a přešla svůj pokoj. Musela jít vyvenčit psa. Otevřela skříň, aby na sebe oblékla něco teplého. Podívala se z okna. Venku chumelilo a rychle se stmívalo. Dívka sebou otráveně mrskla na postel. Do té zimy se jí vážně nechtělo. Položila si těžkou hlavu na ruce a dívala se do ohromného zrcadla, které viselo na zdi naproti posteli. Viděla své velké hnědé oči a rovné, taky hnědé vlasy. Viděla, že její tvář je bleďá a utrpená. Proč? Kdo ví?

Dívka koukala sama na sebe a přemýšlela o nespravedlnosti světa.

Najednou se zrcadlo zavlnilo a dívka slyšela nějakou hudbu. Byla krásná, přímo kouzelná a zněla jakoby z velké dálky – až odněkud z nitra samotného zrcadla. A nejzvláštnější na tom bylo, že ta hudba byla ptačí zpěv. Dívka v zrcadle viděla sebe, jak se narodila, jak se učila chodit a mluvit, jak šla poprvé do školky, do školy, na gymnázium, viděla své problémy, viděla celý svůj život. A viděla, že byl nádherný. Smála se, když spatřila, co všechno zmachometila, jaké byla číslo.

Zrcadlo se začalo zvětšovat a hudba byla silnější. Dívka jakási nenahmatatelná síla začala vtahovat do zrcadla. Dívka se ani nebrá-

nila. Pak se všechno kolem ní zatočilo a ona omdlela.

Probralo jí jemné ševelení stromů. Rychle se posadila. U jejích nohou se krčila lesní studánka. Pohlédla do ní a viděla šero pokoje a sebe ležící na posteli s pohledem upřeným do obyčejného zrcadla. Za sebou zaslechla hlas. Byla to její matka. Volala ji na snídani. V tu ránu si uvědomila, že to všechno byl jen zlý sen. Zamávala svými bílými, andělskými křídly a vesele odletěla za svou rodinou a za kamarády.

Jednou se možná i my dostaneme za zrcadlo a zjistíme, že všechno, co zde tak dramaticky prožíváme, je pouhý sen andělský. Jen zrcadlová napodobenina opravdového ráje.

Klára Šenkýřiková



Dívčiny trpké a zraněné myšlenky utíkaly daleko a ona se je snažila dostihnout tím, že je vypisovala do domácího úkolu.

PORG v době prehistorické

„V tom okamžení borovice švihla korunou a nebohý hoch slétl ze stromu na zem. Bez výkřiku. Se zaťatými zuby čekal, až ho mamut rozšlape. Ale mamut se rozběhl s ulomenou větví a ztratil se mezi stromy. Běžel dolů k vodě, k volajícímu stádu.“

Kopčem ležel na zemi a pomalu se sbíral. Tělo ho brnělo a při každém pohybu bolestně zaúpěl. Nicméně přece se vzhopil a pomalu táhl na Koráb, aby se horem dostal ke své tlupě, tábořící na Bílé skále.“

Po krátké úvaze vás jistě napadlo, kde k právě popsané události došlo. Ano, byl to s velkou pravděpodobností prostor, kde leží naše škola. „Nahoru ke Korábu“ se samozřejmě dá táhnout pouze zezdola, tedy od Porgu. Víme, že mnohý čtenář

může namítnout, že ve zmíněné ukázce z knihy Lovci Mamutů od Eduarda Štorcha se jedná o pouhou literární fikci, faktem ale je, že tento výjimečný člověk se aktivně zabýval archeologií a své knihy přes snadnou čtivost používal k popularizaci výsledků tohoto oboru, a to poměrně přesně a didakticky. Krom toho byl ještě středoškolským učitelem, měl tedy povolání bezmála posvátné. Ale i pro ty, kdož by přes to všechno Štorchovým slovům nevěřili, existuje mnoho dalších nezávislých důkazů o tom, že Porg a okolí patřily už od dob prehistorických k místům rozhodně pozoruhodným, ne-li spíše naprosto jedinečným. Hned na další stránce – po poněkud nepříjemné příhodě s mamutem – spisovatel nabízí poněkud příznivější

popis střední Libně: „Tlupa si našla v Libni příhodné stanoviště. Táboří zrovna nad jezerem, na srázném vysokém kopci, z něhož lze daleko dohlédnout. Jsou zde na pokraji rozsáhlých stepí, šířících se k severu a k východu, z nichž zvěř chodívá dolů k vodě po vyšlapaných stezkách.“

Libeňský člověk je pánem pražského jezera, jehož pahorkovité břehy stěží za den obejde.“

Připomeňme, že doba lovců mamutů se datuje asi 25 tisíc let před počátek našeho věku, a v této době pražskou kotlinu vyplňovalo jedno velké jezero.

Na stránkách Lovců Mamutů (ukázky ze stran 230, 231, nakl. Albatros 1983) Štorch vychvaluje Libeň na jedné straně z důvodů osobních sympatií, neboť zde

sám působil a na Libeňském ostrově v podobě svých „dětských farem“ se specializací na život pravěkých lidí položil základy dnešních škol v přírodě. Na druhé straně se díky tomu osobně účastnil vykopávek v této oblasti a zůstává pravdou, že Libeň byla pro pravěké lovce opravdu příhodným stanovištěm. Z takto dávných dob jsou jakékoli hmotné důkazy velmi vzácné, ale i přesto lze usuzovat poměrně vysokou hustotu zalidnění právě z důvodů geografických. Není pochyb, že území naší školy píše své dějiny v sepestí s člověkem již od jeho nejranějších počátků.

Dnes, v době, kdy je Libeň poměrně hustě zastavěnou městskou částí, nám jistě činí problémy přestavit si rozlehlé pláne s migrující zvěří, migrujícími stády mamutů s jejich mocným troubením, které se rozléhá až do Tróje. Přesuňme se do doby mladší, kdy se člověk začíná usazovat, z lovce se stává zemědělec a začíná tak vlastně budovat první stálé osídlení. Jedná se o mladší dobu kamennou, neolit. Z této doby je již vykopávek o mnoho více, a tak naše tvrzení o mimořádné důležitosti našeho místa můžeme doložit velkým množstvím hmotných památek. Nebudeme však čtenáře zatěžovat nadbytečným výčtem nalezišť, případné zájemce mohou odkázat na odbornou literaturu, zmíním se jen o jednom nález, jehož lokace uvádí křížení ulic Podlípňého a Primátorské: Jedná se o nálezy blíže nespecifikovaných předmětů, uložených dříve snad ve



sbírkách Muzea hlavního města Prahy, katalogizovaných jako „soubor kultovních předmětů“. Je pravda, že k archeologické praxi patří to, že předmět, jehož funkci archeolog nedokázal určit, bývá automaticky zařazen jako „kultovní předmět“. Tyto předměty byly některými archeology v šedesátých letech nazvány jako „pravěké učební pomůcky“. To samozřejmě vzbuzuje velkou zvědavost, mohli bychom být tedy svědky

snad první školy – bohužel, další výzkum není možný, neboť předměty vykopané r. 1903 snad samotným L. Píčem (jedním z otců české archeologie) se v muzeu (záhadně) ztratily.

Ani tak ale již není pochyb, že stopy Porgů jdou daleko hlouběji do dějin, než bylo dosud nastíněno.

Ondřej Hojda

Dopis M. Reslové z Glasgow

Ne všichni mají dost rozumu na to, aby zůstali na Porgu tak dlouho, jak jen to jde. Jsou i tací, kteří nás, snad pouze dočasně, opouštějí a odlétají do vzdálených, barbarských zemí. Zajímalo nás, jak se tam mají.



Deadline se blíží a já nevím, jak svůj popis pobytu ve skotském Glasgow začít. Že má včerejší přednáška (no přednáška – to zní hrdě, třicetiminutový „talk“ to byl) nebyla zas takový úspěch, v jaký jsem doufala. Že na ostrově Skye před 14 dny bylo krásně a romanticky a že jsem to nebyla já, kdo zapadl do pověstného skotkého močálu. Že na deprese je nejlepší český budvar v pátečně narvané hospodě s veselým názvem Ubiquitous Chip. Že kolega Jan Čulík je natolik přepracován každodenním vydáváním Britských listů (omlouvám se za skrytou reklamu), že si spletl dvě osoby, jejichž jediným společným znakem je jméno Pavel. Že kolega Bob Porter možná jednou svou esejí způsobil, že Nobelovu cenu místo Kundery





dostal Brodskij. Že počet mých studentů v kursu se během dvou trimestrů zmenšil z 10 na 4. Že mluvím víc rusky než anglicky. Že se nám na Vánoce nikde nepodařilo ulovit kapra a půlnoční mše začínala v půl dvanácté. Že nám na koleji nepředstavitelně vržou podlahy a kliky. Že mými nejoblíbenějšími rozhlasovými stanicemi jsou BBC Radio 4 (něco mezi Radiožurnálem a Prahou) a Beat 106 (takové skotské Radio 1, ale bez pondělní Tržnice se strýčkem Míšou). Že začátkem února začaly kvést v parku sněženky.

Nebo bych to mohla zkusit trochu systematictěji. Jakub Seidl se ptá:

„Co tam vlastně děláte?“

Jsem lektorkou češtiny na katedře slovanských jazyků a literatur (čti: na katedře ruštiny, polštiny a češtiny) na University of Glasgow. Jedná se o jednoroční stipendium, jehož součástí je možnost (nebo povinnost?) studovat MPhil., což je něco mezi českým Mgr. a PhDr. a což tedy dělám. Snažím se proniknout do záhad českého a anglického vidu – věc velmi zajímavá a velmi stresující, neb velmi často věty nefungují tak, jak by podle pravidel a mých představ pěkně měly. Výsledkem mého studia by měla být asi stostránková práce. Mezi mé učitelské povinnosti patří 6 hodin (respektive teď ve druhém trimestru 4) češtiny se skupinou začátečnicků (Level 1) a hodina konverzace (plus hodina překladu z angličtiny do češtiny od druhého trimestru) s Doughlasem, odvězlivcem, který vydržel až do posledního ročníku (systém studia je tu jiný než v Česku, student může některé předměty studovat jen rok, dva) a který je feministou, socialistou a dýdžejem.

Odbočka socialistická:

Mezi zdejšími studenty je velmi oblíbená Social Workers Party a ideály socialistické revoluce. Poslední jejich akcí byl výlet

do Vídně na demonstraci proti přítomnosti Haiderovy strany ve vládě. Stihli to za víkend a ta strana už není Haiderova.

Kromě učení češtiny a studování ve skvělé knihovně (budu muset udělat odbočku knihovnickou) se aktivně účastním života katedry, jenž zahrnuje různé oslavy a večírky (mezi nejskvělejší patřila party pro Josefa Fronka, který odcházel do důchodu, a dort ve tvaru slovníku byl skoro stejně tak dobrý jako Fronkovy slovníky „živé“ – omlouvám se za další reklamu), pravidelné pondělní přednášky členů katedry a hostů (za zmínku stojí puškinský cyklus, přednáška o cenzuře v Rusku či o lingvistické imageologii), občasně výlety do drsné skotské přírody či babysitting pro ruského kolegu Šamila.

„Co vám ve Skotsku nejvíc chybí?“

Okamžitá odpověď, která mě napadla, byla: NIC. Je mi tu fakt velmi dobře. No, ale pak jsem si vzpomněla: můj přítel, Praha, dostatek soukromí, pivo s pěnou...

„Co říkáte britské kuchyni?“

Jak by řekl můj skotský kamarád, kterého znám z Prahy, který umí výborně česky a toho času učí angličtinu ve finském Tampere – britská kuchyně je v pořádku. Mám hrozně ráda vegetariánské hamburgery s hranolkami (či s hranolky?) a ráda piju shandy (pivo s citrónovou limonádou – půl na půl). Ovšem, když jdeme občas někde na jídlo, většinou skončíme u kuchyně italské. Přímo o skotském jídle psal už Ruda Merkner (studoval tu dva měsíce angličtinu a jeho bratr možná chodil na PORG, jak tak z hovoru vyplynulo) ve svých maillem rozesílaných Zápiscích z Británie, takže bez jeho svolení přetiskuji:

Novinky z kuchyně:

fish and chips – nejlidovější jídlo v Británii – mají ho na každém rohu –



smažené rybí filé s hranolkami, to celé polité octem

black pudding – typická česká jitrnice, ale s příchutí hřebíčku, smažená v těstíčku a politá octem (no, já bych to spíš přirovnala k jeliťu, a jedla jsem to bez těstíčka a bez octa – pozn. autorky)

haggis – něco jako tmavý prejt – krájej to na kolečka

baked potatoes – obrovská, vcelku upečená brambora, poté rozkrojená a naplněná salátem (tuňákovým, rajčatovým apod.)

malt whisky [molt] – žádné směsky jako Jack Daniels a tak, ale čistě výtečné vynikající skvostné božské chutě, nejlepší je bowmore!

cider [sajdr] – taková silnější vinea, jestli si ji pamatujete, prodává se tu jako pivo, docela ujde

irn-bru [ajrnbru] – oranžová tradiční skotská limonáda s velkým obsahem kofeinu, moc mi zachutnala

scottish porridge – ovesná kaše – už jsem ochutnal i variantu se solí a není to nejhorší...

Tímto končím i zápisky své – a do příštího čísla slibuji odbočku knihovnickou, odbočku filmovou a další postřehy ze života tady. Napadají-li vás nějaké další otázky, mailujte, prosím, na adresu: mre@arts.gla.ac.uk

Marcela Reslová

Toto byl první z článků od lidí, kteří patří do naší školy a odcestovali do zahraničí. Do příštích čísel je již plánován též příspěvek od Dominika Hradila (to sem teda zvěďavej co ten napíše – pozn. inteligen-ce), Mery Hausenblasové a snad i dalších.

Nukleární okurky

exkluzivní rozhovor s členy skupiny



Nukleární okurky jsou jedinou opravdu fungující „školní kapelou“. Porg je v ní zastoupen Cyrilem Hirschem, Vojtou Helebrantem a Honzou Balcarem. Myslím si, že následující rozhovor dost napovídá o charakteru každého z nich...

Důležité upozornění: Okurky jsou pěkně ostří hoši, kteří nejdou pro pepřejší výraz daleko. Ač byl text zcenzurován (využili jsme návštěvy Přemka Matějčka na škole), slabší povahy by přesto měly tento rozhovor přeskočit...

Býváte v různých brožurkách označováni za školní kapelu – cítíte se tak?

CH: „Vznikli jsme ve škole, asi tak v sekundě, tudíž jsme se ze začátku cítili jako školní kapela: hráli jsme na školních akcích...“

HB: „Oplýváme školním humorem.“

CH: „...s postupem času ale začínáme mít i koncerty mimo školu, z Porgu na nás stejně moc lidí nechodí, takže jsme se postupně přeorientovali na jiný publikum než na ‚porgáče‘.“

Jak se vaše „přeorientování“ projevuje?

CH: „Už nelezeme za každým porgáčem: ‚Prosím, prosím, přijď na náš koncert!‘ Prostě to jednou řekneme a někdo přijde, někdo nepříjde. Z Porgu ale opravdu už moc lidí nechodí.“

Čím to je?

CH: „Myslím, že v poslední době jsou už porgáči míň aktivní – prostě chodí na akce, který se týkají školy, v mnohem menších počtech než dřív.“

VH: „Na maturitním plese ale bylo dost lidí.“ (Když už Vojta něco řekne, dá se to tesat do žuly – pozn. redakce)

Historii vaší kapely provázejí určité problémy se zpěvem...

HB: „No, to je pravda!“

VH: „To bych si dovolil nesouhlasit!“ (VH je bývalým zpěvákem kapely)

HB: „Doufám, že je Tomáš ‚Scott‘ Klíma už konečně řešení. Scott není z Porgu a říká se mu Scott, protože nosí oblečení značky Scott...“



Prý jste měli jednu dobu i zpěvačku, kterou jste vyhodili, protože se Cyrilovi nezdála dost atraktivní. Vyhovuje v tomto ohledu Scott lépe?

CH: „No, na homosexualitu, jak známo, může člověk přijít i v pozdějším věku, já jsem na ni přišel teď, v sedmnácti (neuváděj, prosím, moje jméno). Zpívali jsme jednu dobu dokonce se dvěma zpěvačkama, a mě prostě nepřitahovaly. Takže takový to klasický, jak se ta zpěvačka ošustí, tak to tady neplatilo.“





A teď se nás třeba zeptej, kdo s náma hraje..."

Kdo s váma hraje?

CH: „Teď jsme nahrávali nověj demáč a tam s námi hraje Ondřej Zátka na saxofon, Jarda Mojžíš na flétnu a přibrali jsme si ještě dvě vokálistky, které nejsou z Porgu. Jo, a nesmím zapomenout na Davida Landštöfa.“

Honzo, ty vystupuješ jako pěkněj exhibicionista, řešíš si tím nějaky komplex?

HB: „Já si tím žádný komplex neřeším, já vystupuju jako exhibicionista... nevím proč.“

Já jsem totiž myslel, že odpovíš: špatně se mi dýchá... (pro neznalce - zde autor rozhovoru vtipně a taktně naráží na skutečnost, že Honza je astmatik. Zároveň cituje jeden verš z písne „Citová koroze“ - pozn. aut. rozhov.)

HB: „To bych mohl, ale teď už to neřeknu...“

Vojto, mne zaujal tvůj text k písni „Citová koroze“, kde tvrdíš že: „holka - koule na noze“. Můžeš mi to nějaky vysvětlit?

VH: „Asi ne.“

Vychází to tvrzení nějaky z tvých životních zkušeností?

CH: „No, když to Vojta nechce říct, tak budu muset já. Jak všichni na této škole vědí, Vojta byl asi 2-3 roky zamilován do Elišky Březinové, a právě v takové té krizi toho vztahu o ní napsal tuto píseň...“

To příliš nevysvětluje ty koule na noze, ale dobrá. Kdo je hlavním tvůrcem hudby a textů?

CH: „Nejvíc muziky píše Honza, v poslední době s Vojtou. Texty většinou píšu já a spolu s Vojtou jsme napsali několik hitů, třeba „Tóny noci“, které si můžete poslechnout na tom našem demáči...“

Snažíte se ve svých textech o vyjádření pocitů, nebo jde jenom o doplněk hudby?

CH: „Takových 60-70 % jsou jenom účelové texty, které nemluví o žádném problému, který by nás tížil, ale třeba taková ‚Pravačka‘ hovoří o naší nechuti ke skinheadům a rasismu vůbec...“

To je určitě velmi chválné. Máte nějakou tvůrčí metodu?

HB: „Sedneme si do hospody a vybíráme slova, který hez-



ky zněj, a ty tam pak v náhodném pořadí dáváme.“

Proč vlastně hrajete, co vám to přináší?

CH: „Hudba nám dává strašně moc. Co se týče třeba holek - občas po koncertě ti prostě skočej do šatny, chtěj tě opíchat, člověk se někdy udrží, jindy ne. Honza se spíš neudrží, ale ony stejně choděj spíš za mnou a za Vojtou.“

Máte ohledně hudby nějake ambice do budoucna?

HB: „Já bych se chtěl žít jako zvukař.“
 VH: „Myslím, že Lucerna by byla příjemná.“
 CH: „Ambice určitě máme, už proto jsme vrazili spoustu peněz do toho demáče, tak se to snad aspoň někde projeví.“

Jakub Seidl

Na fotkách:

vedlejší strana - vlevo nahoře: Honza Balcar; vpravo nahoře: Tomáš „Scott“ Klíma, Vojta Helebrant; dole: Cyril Hirsch

tato strana - vlevo nahoře: Honza Balcar, Tomáš „Scott“ Klíma; vpravo nahoře: Vojta Helebrant; dole Tomáš „Scott“ Klíma



English page

The Day I Used Up My Luck

There's this Orson Welles' movie called *Touch of Evil*, and in this movie there's this really cool actress called Marlene Dietrich, and she has this line that's so cool. She's playing a Mexican gypsy fortune teller (now there's some acting), and she tells Orson Welles' character, "You ain't got no future. Your future's all used up." Oooh, just thinking of it sends chills up my spine. Well, if I ever went to a fortune teller, even if it weren't Marlene Dietrich, I know what she'd say to me: "You ain't got no luck. Your luck's all used up." And it's true, I used up all my luck when I was sixteen.

I went to a high school that thought that since the most common allusion in literature is to the Bible, every student should know the Bible pretty well. When I think about it now it makes a hell of a lot of sense, but at the time I hated having to read the Old and New Testament – so I didn't. As a result I failed the first couple of tests in that class. I was doing so badly in the class that a letter was sent home to my parents telling them what a terrible student I was. This made things hard for me because I figured that I'd study for the next few tests, and end up doing just fine in the class – I mean, why should my parents hear about what a bad student I was when there was still some time left for me to become a mediocre student??? So I came up with a plan: every day after school I'd run out and jump in my car and speed off home, then I'd jump out of my car and check the mail before my parents came home. If the letter from school was there I would toss it in the neighbor's trashcan and my parents would never have to know about it. Beautiful in its simplicity, huh?

Monday I raced home; no letter. Tuesday I raced home; no letter. Wednesday I raced home; no letter. Thursday I raced home; no letter. Friday I asked the extremely cute Anne Richardson if she needed a ride home, and I drove her to her house. When I came home I saw my mom's car – she had come home early and already got the mail. I go inside and guess what? In my mom's hand is the letter – or, I should say the envelope. My mom asks me, "Hey, Mick, was your school supposed to send me something? I got an envelope from them today but there was nothing in it."

Yep, I ain't got no luck. My luck's all used up.

Mike Baugh

Broken Hearts & Flaming Lips

1995–1996: Two important things happened to me. One, my heart broke; Two, I found myself surrounded by beautiful books and gorgeous records. Of course these things don't always go together like baseball and hot dogs, or knedlíky and svíčková, but this time there was no way to separate the two.

I had just left San Diego, my home of 18 years, for a tiny dot on my map of New York state called Hamilton. Leaving San Diego wasn't such a big deal in itself—I wouldn't miss the palm trees really; I could trade in year-round sunshine for never-ending snow; hell, I could even cope with the loss of Mexican food, but leaving Sarah was another thing entirely.

Brilliant and beautiful, Sarah was the love of my 18 year-old life, and lying in bed every freezing morning in Hamilton

Den, kdy jsem vyplejtval štěstí

Znáte ten film od Orsona Wellese, který se jmenuje *Dotek zla*? A jak v něm hraje ta bezvadná herečka Marlene Dietrichová a říká tam tuhle bezvadnou větu? Hraje tam mexickou věštkyni a vykládá Orsonu Wellsovi budoucnost. Říká: „Žádnou budoucnost nemáte, vaše budoucnost je spotřebovaná.“ Jen když na to pomyslím, běhá mi mráz po zádech. Kdybych já šel k věštkyni, ani by to nemusela být Marlene Dietrichová, přesně vím, co by mi řekla: „Vy nemáte žádné štěstí, vy už jste ho všechno spotřeboval.“ A je to pravda. Všechno štěstí jsem spotřeboval, když mi bylo 16 let.

Chodil jsem na střední školu, kde mě učili, že veškerá literatura se váže a odkazuje na Bibli. Proto musel každý student znát Bibli velmi dobře. Když o tom tak uvažuji, vidím, že měli pravdu. Já ale tak strašně nesnášel čtení Starého a Nového zákona, že jsem je nečetl. Tak se stalo, že jsem z tohoto předmětu propadl. Nepodařilo se mi napsat několik testů. Ve škole mi to nešlo, až se rozhodli poslat mým rodičům dopis vypovídající o mém lajdáctví. To mi velice ztížilo situaci, protože jsem zjistil, že kdybych se naučil na několik příštích testů a přestal se flákat v hodině, tak by nebyl důvod, proč by se rodiče měli dozvědět, jak špatným jsem byl studentem. Tak mě napadl plán: každý den naskočím do auta a dojezu domů, potom zkontroluju poštu, dřív než se vrátí rodiče. Kdyby byl ve schránce dopis ze školy, vzal bych ho a hodil bych ho do popelnice našich sousedů, takže moji rodiče by se o tom nedozvěděli. Krásné ve své jednoduchosti, že?

V pondělí jsem spěchal domů; bez dopisu. V úterý jsem spěchal domů; bez dopisu. Ve středu jsem spěchal domů; bez dopisu. Ve čtvrtek jsem spěchal domů; bez dopisu. V pátek jsem odvezl domů velmi milou Anne Richardsonovou. Když jsem se vrátil domů, uviděl jsem auto mé matky, přijela dříve a už vybrala poštu. Šel jsem dovnitř a hádejte, co jsem uviděl. Moje matka držela dopis, nebo spíš obálku. A potom se mě zeptala: „Hej Micku, neměla mi tvoje škola něco poslat? Dneska jsem dostala obálku, ale nic v ní nebylo.“

Jó, proto nemám štěstí. Všechno jsem ho vyplejtval.

Katka Kopalová a David Seidl

pozn. red.: Český překlad je spojen ze dvou. (K. K. – 1. pol., D. S. – 2. pol.)

Zlomená Srdce a Flaming Lips

1995–1996: Staly se mi dvě důležité věci. Za prvé, zlomilo se mi srdce; za druhé, zjistil jsem, že jsem obklopen krásnými knihami a nádhernými nahrávkami. Samozřejmě že tyto věci nikdy nejdou dohromady, jako baseball a hotdogy, nebo knedlíky a svíčková, ale tentokrát byly neoddelitelné.

Zrovna jsem opustil San Diego, můj domov po 18 let, a vyměnil ho za maličký bod na mapě státu New York jménem Hamilton. Opustit San Diego samo o sobě nebyl tak velký problém – palmy mi příliš chybět nebudou; mohl bych vyměnit celoroční záplavu slunce za nekončící sníh; sakra, oželel bych dokonce mexické jídlo, ale opustit Sárku bylo už moc.

Skvělá a nádherná, Sára byla láska mého osmnáctiletého života a každé mrazivé ráno, když jsem ležel v posteli

I realized I lacked the reason I previously had to get up every morning; I'd wake up knowing that the most beautiful thing in my life had vanished.

I did haul myself out of bed every morning though, and the first thing I would do was clear some scattered books I had been reading the night before out of my way so I could reach the stereo, and I'd pop in a CD as I headed off to the shower. This was the first time in my life that I really started reading, and even more, listening to music. As the months dragged on, my shelves could no longer hold all of my books. The one I read the most was Aeschylus' *Agamemnon*. I read and reread that play, all the time asking myself, "Is Clytaemnestra right?" "Does she go too far when she kills Cassandra also?" "Who's in the chorus, and why do they just stand around doing nothing when Clytaemnestra is murdering her husband?" I had always read, but I had never read like this—where the books seemed to ask me questions instead of just telling me a story.

My book collection however was nothing compared to all the CDs I had under my bed. Like books, I'd always enjoyed music, but I never felt my heartbeat race the way it would when I would listen to a record like it did that year. Music I had already heard, already dismissed, began to exhilarate me. The xenophobic unease in New York rapper LL Cool J's voice in the song "Goin' Back to Cali" struck me as glorious where before I thought, "Dumb rap song." Most of my passion though was lavished on the Flaming Lips. Before I got to college I hated this band of LSD drenched Oklahomans, but in Hamilton their song "The Magician vs. The Headache" provided three and a half minutes of solace from any bad mood. The song itself sounds like two cats fighting in a room being vacuumed. Understandably, the omnipresent cat screeches made me hate the song before, but now I found such beauty in these cat sounds that I would rather hear that song than any symphony.

Until last week I had never asked myself if there had been any connection between my broken heart and my new-found appreciation for literature and pop music. But there I was last week, waiting for tramvaj 25 when it dawned on me that from Aeschylus, from LL, I was gathering beauty that had disappeared from my life when Sarah disappeared. Neither Greek literature nor pop music has ever produced anything as gorgeous as Sarah, but finding these little bits of beauty gave me back a reason to wake up in the morning.

Five years later, I find myself in almost exactly the same situation, but this time it isn't quite so hard to get out of bed; I mean, I have to go check the mailbox to see if my Flaming Lips' CDs have arrived.

Mike Baugh



v Hamiltonu, jsem zjišťoval, že postrádám důvod, který jsem míval k tomu, abych každé ráno brzy vstával. Vstával jsem s myšlenkou, že nejkrásnější věc v mém životě zmizela.

Přesto jsem se každé ráno donutil vstát a první, co jsem udělal, bylo odklizení rozházených knih, které jsem četl předešlou noc, z cesty, abych dosáhl na kazeták a cestou ke sprše šoupl dovnitř CD. To bylo poprvé v mém životě, kdy jsem opravdu začal číst a ještě víc poslouchat muziku. Jak se měsíce vlekly, police už nemohly unést všechny mé knihy. Nejvíce jsem četl Aischylova *Agamemnona*.

Četl a přečítal jsem tuto hru a pokaždé se ptal sám sebe: „Činí Clytaemnestra správně?“ „Nezašla příliš daleko, když zabila také Cassandru?“ „Kdo je chór a proč jenom nečinně přihlíží, když Clytaemnestra zabíjí svého manžela?“ (Mike, proboha!!! – pozn. překl.) Četl jsem i dříve, ale nikdy ne tak jako teď, kdy

jsem měl pocit, že mi knihy také pokládají otázky kromě toho, že líčí děj.

Má sbírka knih ale nemohla konkurovat sbírce „céděček“ pod mou postelí. Tak jako o knihy jsem se vždycky zajímal i o hudbu, ale nikdy předtím se mé srdce při jejím poslouchání nerozbušilo tak jako tenkrát. Hudba, kterou jsem dříve neposlouchal a odmítal, mě začala rozveselovat. Xenofobní znepokojení, reproduované hlasem rapera LL Cool J v písničce „Goin' back to Cali“, o které jsem si vždycky myslel, že je to pitomá „rapovka“, mě začalo oblažovat příjemným pocitem. Nejvíce mého zájmu bylo soustředěno na Žhavé rty. Předtím, než jsem přišel na kolej, jsem tuto bandu „vysmaženejch oklahomskejch hochů“ nenáviděl, ale v Hamiltonu pro mě začala znamenat třiapůlminutové vytržení ze špatné nálady. Píseň sama o sobě zněla jako kočičí zápaseň ve vakuu izolované místnosti. (samozřejmě ve vyluxované – pozn. red.) Pochopitelně, že mě všudypřítomný kočičí jekot přiváděl k šílenství, ale nyní jsem v tomto vískání nacházel osobitou krásu a raději jsem si poslechl tuto nahrávku než nějakou symfonii.

Až do minulého týdne jsem se nikdy sám sebe neptal, zda mé zlomené srdce nějak souviselo s mým novým literárním a hudebním obohacením. Jak jsem tak před týdnem čekal na tramvaj č. 25, uvědomil jsem si, že z Aischyla a z LL jsem čerpal krásu, která rozzářila můj život, když zmizela Sára. Ani řecká literatura, ani moderní hudba mi sice nemohla nahradit Sárku, ale nalezení těchto malých útržků krásy mi opět navrátilo sílu se každé ráno zvednout z postele.

Teď po pěti letech jsem se znovu ocitl ve stejné situaci, ale tentokrát mi už vstávání nedělá takové potíže, chci říci – musím jít zkontrolovat svou poštovní schránku, jestli mi už konečně nepřišly „Žhavé rty“.

Tereza Osláčová a Pavlína Brožová

pozn. red.: Český překlad je spojen ze dvou. (P. B. – 1. pol., T. O. – 2. pol.)

Literární tvorba Cyrila Hirsche a její konsekvence

Bohužel, můj další příspěvek do ctěného Porgazeenu je opět polemika. V čísle 26 se v článku „Kujné Hoštice“ autor podepsaný Cýřa Hyršů (díky precizní dedukci to odhaduji na pseudonym Cyrila) pustil do popisování podzimní školy v přírodě. Článek psaný ve stylu něčeho mezi Charlesem Bukowským a Janem Pelcem mě celkem bavil až do odstavce:

„A ačkoli se zde alkoholické nápoje prodávaly, ke spokojenosti všech s tímto, na rozdíl od minulých ŠVP, problémy nebyly. Přiopilé jsem totiž potkával jak studenty, tak části profesorského sboru.“

Tento odstavec mi již tak zábavný nepřišel. Zaprvé jsem si představil rodiče, kteří Porgazeen čtou. Horší byla představa potenciálních rodičů na Dnech otevřených dveří, kteří Porgazeen také čtou a nejhorší pak konfrontace se skutečností.

Nejprve tedy skutečnost: ve škole a na všech akcích školy je zakázáno požívat alkoholické nápoje (Školní řád). Pochopitelně i na letošní ŠVP

tento zákaz platil a třídní učitelé s tímto znovu preventivně seznámili studenty (se zvláštním důrazem pak ty starší osmnácti let, na které se zákaz vztahuje pochopitelně taky). Pro pedagogy platil zákaz (interní opatření) „popíjení“, kterýžto termín jsme s p. p. Plecháčkem na poradě na několika případech jednoznačně definovali. Ve zkratce: pít profesori smí po své pracovní době, ve zdravotním množství (max. 1–2 piva), ne v oficiální jídelně před dětmi, ne jakékoli „mejdánky“ atd...

Vzhledem k tomu, že pedagogové byli takřka neustále v kontaktu, např. ještě v 22:15 bývala každý den večerní porada, kde se všichni sešli, si dovoluji tvrdit, že učitelé svůj zákaz dodržovali a **nikdo** „přiopilý“ nebyl. Kdyby ano, znamenalo by to pro dotyčného velké nepříjemnosti.

Co se týče studentů, od té doby, co existují školy a zejména pak výjezdní akce, existuje také od určitého věku (15?) snaha studentů něco tam vypít. Tuto snahu posiluje a) že „je to zakázaný – tudíž je to vzrůšo,“ b) že si chce takovýto mladý student oprostě od rodičovského dohledu něco „užít“ a neví zase tak moc přesně co, c) že se vždycky ve třídě někdo najde, kdo má s sebou z domova flašku.

Stejně stará je zase snaha profesorstva to (zejména z exemplárních důvodů) tvrdě stíhat.

Když to zrekapitulují: z loňské ŠVP (Štědrónín) bylo domů posláno a ředitelskou důtku obdrželo několik studentů, při té letošní profesori nikoho nepřistihli.

Po uveřejnění článku – tři měsíce zpátky – jsem nehodlal z Cyrila páčit, kteří studenti porušili Školní řád. (Pokud mi je přesto ještě

DEMENTI – Kujné Hoštice

Ve snaze neublížit té části profesorského sboru, kterou jsem v nadsázce označil za přiopilou, musím dementovat své tvrzení o jejich „přiopilosti“.

Prohlašuji tímto, že jsem neviděl, v Kujných Hošticích, ani nikde jinde, žádné přiopilé profesory. Viděl jsem pouze tu část profesorského sboru, která striktně dodržovala interní opatření školy a konzumovala – cit}ji ředitele školy:

„zdravotní množství alkoholu (max. 1–2 piva).“

Zároveň se omlouvám všem rodičům potenciálních studentů PORGu, které případně odradil – s velkou nadsázkou psaný – článek sedmnáctiletého studenta, jednajícího v dobré víře ve smysl pro humor a demokratické prostředí PORGu, od toho, aby své děti dali studovat na tuto školu.

Myslím si, že citlivé vyjádření ředitele školy a jeho oficiální přiznání interního opatření o možnosti profesorů požívat „menší než velké množství alkoholu“ všechny nalomené rodiče uklidní a přivede jejich syny a dcery zpět na PORG. A o to nám všem přeje jede.

Cýřa Híršů



sdělí – udělím jim dodatečně ředitelskou důtku.) U profesorů mě to však zajímalo i po třech měsících. Obrátil jsem se tedy na Cyrila, aby mi řekl, které profesory potkával přiopilé, nebo aby napsal dementi do příštího čísla. Z jeho vykrucování („...sám nikoho neviděl, ale jedna spolužačka prý...“ atd.) jsem nabyl dojmu, že si v tvůrčím rozletu skutečnost vyfabuloval, aby měl jeho článek ještě větší „šťávu“.

Resumé: Cyril Hirsch (sexta) si ve snaze „vypadat drsně“ vymýšlí. Bohužel kromě jisté dávky autorovy trapnosti utrpěla navíc škola (kvůli prodeji Porgazeenu na Dnech otevřených dveří) škodu, jejíž výši nedokážu přesně odhadnout. Kolik z návštěvníků nabude dojmu, že pedagogický sbor na PORGu je opilecká partička, a nepřihlásí sem tudíž dítě?

Václav Klaus

Stanislav Roup Ežnický

Soudružka učitelka vypráví dětem o malíři Josefu Ladovi

Toto jsou obrázky Josefa Lady:
klouzačky, sněhulák – znáte to přeci –,
kostelík na kopci... Děti, a tady –
Vodrážka, prosím tě, nech si ty kecy.

Soudružka někoho připomíná ti,
jakoby z obrazu Francisca Goyi
„Saturnus požívá své malé děti“.
Vodrážka oněměl, děti se bojí.

V tu ránu ve třídě něco se stalo.
Prostorem prolétlo tajemné Cosi...
Křídou kříž na zdi to namalovalo.
Soudružka pláče, Vodrážka prosí.

Zbylo tu pár dětí a Ladův obraz.
Je na něm řezník a zabité prase.
Hned vedle pašika – no to mě poraz! –
Soudružka Vodrážku peskuje zase.

Výchova k plánovanému rodičovství (Věnováno paní Pečené)

Ať chceš být doktor nebo ing.,
nezapomeň na petting.

A ještě jeden imperativ:
nezapomeň!

Vánoční

Na hajzlu smrdí zas vánoční cukroví,
co lidi v baráku rok co rok pečou.
Z větráku táhne to – od sklepa k podkroví.
Dny se jak činohra v Národním vlečou.

Mikuláš odešel. Jako vždy položil
uhlí a brambory na okno zvenčí.
Ponořen ve vaně sleduju věnce žil –
růžoví voda, proud krve se tenčí.

Sám doma vyčkávám příchodu Ježíška,
naložen v nasládlém lepkavém láku.
Únava pomalu usedá na víčka.
Sám doma vyčkávám příchodu Ježíška,
podoběn mrtvému zplihlému ptáku.

Má láska

Má láska chutnala jak krvavá facka
kterou mi uštědřil – jak jinak – život
Na co sem sáhl to sem hned zpackal
pomalu dopijím dvanáctý pivo

Má láska chutnala jak krvavá facka
kterou mi uštědřil prodavač kaprů
Řek sem mu Vylov mi tohodle macka
Vyštěkl Tu máš a vypadni ksakru

Má láska chutnala jak krvavá facka
kterous mi vrazila právě ty
když jsem tě v náručí toužebně mackal
Bez háčku je to prý hambatý...

Jiří Karásek ze Lvovic / * * *

Jsem starý flagelant, jenž boky šlehá nahé
za písne pochmurné do smrtné únavy,
by klesl vysílen a v proudu lásky vlahé
zrak stočil naposled v bok Krista krvavý.

Jsem drsný námořník, jenž do tmy pluje z jasna
po mořích Neznáma, jak s větry o závod,
by náhle slyšel škleb a posměch ďábla žasna
a s lodí rozbitou v klín padl zrádných vod.

Jsem zachmuřený kněz, jenž v kobkách chrámu ztměných
mši tichou denně čte u Panny zázračné,
by, smutný zpovědník všech duší zatracených,
jich hříchů ukryl stín v žaláři duše své.

Jsem žena umdlená, jež láká v řadra skvělá
zhýralce divoké a v plen jim dává klín,
by ve hře zuřivě dech chroptíc zarážela
a měla zdušená na horkém loži vin.

Jsem básník morózní, jenž cítí každou muku,
jak housle tenkých strun, když prsty jich se tknou,
jež vášní chmurný hráč vzal v drsnou svoji ruku,
by struny nervů mých protrhal divou hrou.

Jsem starý flagelant, jenž zmučen do krvava,
jsem drsný námořník pod stěžněm rozbitým,
jsem zachmuřený kněz, jenž rozhřešení dává,
jsem žena zhýřilá, jež hrám se divým vzdává, –
jsem básník morózní, umučen dílem svým.

Stanislav Roup Ežnický / Ředitel

Jsem mladý ředitel, jenž všechno řeší šmahem,
pro slova rouhavá daleko nechodě,
mám bílé figury a hnedka prvním tahem
rvu palmu vítězství zpod ruky Náhodě.

Jsem čtenář atlasů a poutník dálných světů,
za trochu guláše snad šel bych světa kraj,
když noci ubývá a nový den zas je tu,
často si povzdechnu – má škola, to je ráj.

Jsem jako pánbíček, jenž na obláčku pluje
nad starou budovou, pahýlem kaštanu.
V parčíku za školou se někdo obnažuje,
brumlám si pro sebe – však já tě dostanu.

Jsem bystrý ekonom a vím, kolik co stojí,
když kradmě otáčím kolečkem topení:
vždyť oni nezmrznou a já – se dobře strojím.
Hromádko zatroubí, až dám mu znamení.

Jsem švarný zahradník, jenž s sebou vláčí konev,
stromky své zalévám snad každé pondělí,
na webu sleduju, jestli mi něco O. Neff
o nových odrůdách soukromě nesdělí.

Jsem mladý ředitel, jenž rozumí snad všemu.
Jsem čtenář atlasů a všemu rozumím.
Jsem jako pánbíček, jenž kyne lidu svému.
Jsem bystrý ekonom, co o principy jde mu.
Jsem švarný zahradník, spokojen dílem svým.

Volitelné předměty

Vážení spolužáci, abychom vám usnadnili jedno z vašich nejdůležitějších životních rozhodnutí, přinášíme vám jedinečné postřehy studentů z předmětů, které navštěvují. (Nejde o snahu studentů o odčinění nedostatečné docházky.)

Architektura a design

Sraz v 1530 na Letenském náměstí. V 15.45 jsme tam skoro všichni. Jdeme se s panem Krajčím podívat do architektonického ateliéru, kde navrhují studenti své projekty. Před budovou nás pan Krajčí zastaví, vyloží stručnou historii domu, poukáže na krásné detaily od architekta Gočára. Poté se pokouší dostat dovnitř, ale nejde mu to. Až po několika minutách nám otevře hodná, ale udivená paní vrátná. Bylo odměceno, dveře se jenom otvírají na druhou stranu. Inu i mistr tesař se někdy utne... Již druhým rokem nás vyučuje pan architekt Krajčí, jehož zhruba jednou za čtrnáct dní střídá paní designérka Pauly. Oba jsou profesionály ve svém oboru, velmi vytižení, nicméně učí nás

s chutí. Tématem čtvrtěčních dvouhodinovek může být výstava, osobnost, místo či budova, takže ve škole trávíme minimum času. Pokud je v Praze právě nějaká zajímavá expozice, míříme tam. Stálíci naší pozornosti jsou: Frágnerova galerie, Technické muzeum, centrum Dobrý design, Veletržák, Obecní dům a galerie UMPRUMu. Prohlídku i s odborným komentářem máme většinou zdarma. Někdy se dokonce naskytne možnost podívat se do objektu, do kterého se za normálních okolností nedostanete (např. Loosova vila při rekonstrukci nebo archiv Technického muzea). Nejčastější jsou ovšem stále výpravy do terénu za zajímavými budovami a místy. Namátkou třeba dům

u Černé Matky boží, Kotěrova vila, Hrad? Plečnick, Hrad? chrám sv. Víta, staré Dejvice, sv. Mikuláš, Barrandov, pražské pasáže... Ke všemu se nám dostane úplného výkladu, a pokud máme nějaké otázky, nezůstanou nezodpovězeny. Kdo chce, může potom ještě zajít na kafe či limču, a pokud má profesor/ka čas, pokračovat v debatě. Ve škole zůstáváme, jen když jsme již veškeré zajímavé výstavy navštívili a venku je počasí pod psa. Pak má p. prof. přednášku doplněnou promítáním, videem, knihami nebo časopisy. Doporučují všichni ze všech zájemců o studium uměleckých a technických VŠ.

hokal

Literární seminář

Jsem temný posel vám neznámé autority. Mám podobu ptáka s černým peřím, ostrými pařáty a vševidoucíma jantarovýma očima. Za temných nocí a větrných dnů brázdím vzduch nad městem, nahlížím za zdi, do příbytků lidí a hledám. Hledám.

Hledám ty, kteří se provinili proti víře jediné pravé, blasfemisty, zrádce, odpadlíky, abych je mohl uchopit svými pařáty a odnést je tam, kde se jim dostane trestu. Pak budou trpět v ohni pekelném a vzývat ty, které zavrhlí a jejichž jména znesvětili.

Jsem Attila zrádců správného intelektuáliství. Hledám ty, kteří knihy čtou, ale nevyvozuji z nich složité filosofické konstrukce, ty, kteří čtou jen pro potěšení. Neboť (je to přece zjevné) kdo čte jen proto, že se mu líbí děj nebo snad chraňpánbu cítí sympatie k některé z postav, ten by neměl mít vůbec právo na literaturu, protože ji svým přístupem degraduje. Vždyť čte pro zábavu! Ano, ZÁBAVA, to je ta neřest, kterou nutno vymýtit, a já se o to postarám. Vy všichni, kteří tak číníte, se bojte mých drápů, mého hněvu, skryjte se před mým vševidoucím okem!

Ale prohřešků je víc. Slyšel jsem lidi říkat, že Mozart je nuda, dokonce, že je to fidlání. Viděl jsem lidi, kteří po půlhodině v Papežských sbírkách vatikánských volali: Už žádnou další antickou sochu!, místo toho, aby se radovali, kolik poznání a mistrovských děl mají na dosah ruky. Těm všem by patřilo propadnout se do bahna bravíček, diskoték a nekonečného drbání kdo s kým spí, do bahna, jímž tolik opovrhují.

Ty všechny dostihnu a rozsápu, ty všechny, kteří mají v knihovně vedle Sofoklových tragédií Michaela Viewegha,

VOLITELNÉ PŘEDMĚTY NA ROK 2000/2001

Vážení studenti & učitelé,

dávám Vám možnost ovlivnit skladbu volitelných předmětů na příští školní rok ve smyslu pozitivním (tj. chceme, aby se otevřel např. „literární seminář“), nikoli negativním (tj. nechceme, aby se otevřela „numismatika“).

Do 30. dubna 2000 očekávám od Vás (letošních kvartánů – septimánů) písemné návrhy na jednotlivé předměty v této formě: **GERONTOLOGIE (např.)**

My níže podepsaní máme vážný zájem o otevření předmětu „gerontologie“ Čitelně jméno + třída + podpis.

+ Eventuálně: *navrhovaný vyučující: „Dr. X.Y. (1. LF UK; tel: xxxxxxxx)*

Čím více studentů, tím pro otevření předmětu lépe. Škola se vynasnaží předměty, o které bude velký zájem, otevřít.

Upozorňuji, že studenti uvedení v jednotlivých návrzích jako vážní zájemci budou jako takoví také bráni, tj. budou muset předmět (pokud se nakonec otevře) navštěvovat.

Václav Klaus, PORG, 3. března 2000

kteří nosí černý kabát špatného střihu, kteří mají Souvislosti položené na záchodě, kteří kouří doutníky a šlukují je.

Bojte se. Jsem blízko, vidím všechno, slyším všechno a dostihnu vás kdekoli.

Je okolo čtyř hodin úterního odpoledne a my tiše a nenápadně zmíráme v křehkých vyvolaných vlnách, které vysílá Josef. „Josef“ je jen pracovní přezdívka, my nevíme, jak se ten člověk jmenuje. Josef je ale hlavně mysteriózní postava příšlá z tajemných mlh FF UK, seslaná proto, aby našim sebejistým egům uštědřila třetí facku do dobré výchovy a tak nás naučila úctě k veledílům světové literatury. Myslím, že ten Někdo, kdo Josefa vyslal, doufá, že v nás Josef rozžehne jiskru poznání víry jedině pravé a my po maturitě davově odkráčíme do oné ponuré budovy na Palachově náměstí s nadšeným úsměvem na rtech skandující „Goethe, Goethe, Goethe“ nebo alespoň něco v tom stylu.

Opak je pravdou. Za dva měsíce svého působení v nás Josef mimoděk vypěstoval zarytou nenávisť k jakémukoli hlubší analýze textu. Zároveň latentním váhavcům napověděl, kterým směrem se jejich život určitě ubírat nebude, a taky zajistil, abychom sice vzali do rukou mnohá velká díla, ale jen proto, aby-

chom je shledali nepotřebnými pro naši zkaženou generaci. A tak podobně.

Největší katastrofa tkví ale jinde. Josef vysílá ony už zmíněné vlny. Vlny, které ubíjejí jakoukoliv myšlenkovou aktivitu a ve spojení s Josefovým „Ano, ale...“, kterým reaguje na naše poznámky nebo domněnky, jsou pro samostatné myšlení smrtelným jedem. A tak upadáme do dlouhých apatických depresí naplněných zmatenými úvahami, jestli budeme někdy schopni odmaturovat, dostat se na vysokou školu atd., když jsme Josefovi schopni oponovat jen pět minut.

Neboť my nemáme znalosti jako Josef. My nečteme už patnáct let jenom to, co je dostatečně staré, dostatečně známé a opěvované. V mnoha vědních oblastech jsme skutečně odkázáni jen na to, co nám řekli ve škole, protože prostě netrávíme většinu času studiem všeho, co se na Zemi kdy událo. Místo toho rozvíjíme své vlastní životy bez širokého myšlenkového základu. Naše duše jsou možná mělké než Josefova, zato ale nejsme tak rachitičtí. Nejspíš prostě nemáme na to, sledovat jeho myšlenky, stíhat jeho vývoje, nahlížet do jeho mysli.

A proto tady, na literárním semináři, apaticky sedíme a počítáme minuty do konce. Zmíráme v křehkých, děsíme se příštího pondělku a už nikdy nebudeme číst nic, o čem si literární odborníci myslí, že je to dobré.

Je to levný motiv, ale já už jiná nebudu, a tak sem musím napsat, že poslední, co ten den v životě vůbec zahlédli posluchači litsemu, byl ostrý zobák a nemilosrdné drápy, které je odnesou tam, kde se jim dostane spravedlivého trestu.

A budou se škvářit v ohni pekelném a volat o pomoc ty, jejichž jména hanobili.

Eva Šťastná



Co je to RHS?

RHS to je:

- to nejlepší, co lze ve čtvrtek odpoledne a podvečer dělat.
- dórský Bobo.
- uctivé naslouchání nejmilejšímu z pedagogů.
- zářící Hojda.
- kombinace náboženství, mytologie a kulinářství, tedy tři předmětů, které citelně chybí nejen na našem gymnáziu.
- těžce intelektuální Jaroslav.
- mūra cicající lalošky a revenant strašící nižší ročníky.
- katolická Venuše Zuzanna.
- oficiálně HS či ZHS, ale pro nás vždy RHS.
- zvidavá Madla.
- klapot berlí podmalovávající srkání čaje a mlaskání v oděru pravých, tedy našich, františků.
- egyptská Nefer.

- umrlec hledající svá játra.
- exaktní Zátka.
- hlouček fyziků přicházející vždy pozdě, ale přece.
- ještě exaktnější Kalina.
- zasvěcená přednáška pro zvidavé.
- emeritní student Aleš.
- KeK pro pokročilé.
- spousta dalších oveček
- vždy něco starého, pro nás ovšem nového – víte, jak to chci říct; jestli ne, přijďte někdy ve čtvrtek ve čtvrt na čtyři do oktávy a vezměte s sebou něco klasického a chutného. Neberte mladší sourozence a cokoli, v čem jsou rajčata a papriky.

Eduard Hulicius

0 výtvarném umění

Vždy při čtení nového čísla školního časopisu se chystám napsat o tom, co mne trápí. Nikdy jsem to neudělala, snad je čas dnes.

Když procházím školními chodbami, moje uši neslyší rozhovory o tom, jaká je kde výstava, kdo tam byl, o čem je, která výstavní síň je aktuální, kam se určitě

musí jít. Víím, že jsem nedoslýchavá. Víím ale taky, že mnozí studenti neví, co se ve výtvarném umění děje, a tak propásli „Mařáka, Borna, Koláře“ a další. To je pryč. Kam za uměním dnes? Chtěla bych vás, pokud možno pravidelně, informovat o počinech a expozicích, které by měl kulturní člověk poznat. Tato slova

píšu samozřejmě až po uzávěrce, takže některé akce již nebudou aktuální, přišť se snad už srovnám s časem.

Tajemství života

Fotografie Lennarta Nilssona byly úžasné tím, že nás zavedly do bříska budoucí maminky. Stejně tak jako fotka lid-

ského zárodka překvapí i podoba viru HIV nebo tvar rakoviny. *Staroměstská radnice, ale zatím neprodlouženo, a tak končí 31. 3. – škoda.*

Pro milovníky šedesátých let:

Akce, slovo, pohyb, prostor

Tam jsem zatím nebyla, ale nabídka je to zajímavá. Mají to být experimentální tendence, utopické projekty a tak. *Denně 10.–18. hod. Městská knihovna do 14. 4. 2000*

A teď dlouhodobější expozice:

Milovníci středověku, nenechte si ujít: **500 let pašijového oltáře z Göttingenu** Autorem je **Hanz Raphon**. Z původních 41 desek zbylo 13, z toho jsou dvě majetkem Národní galerie. Ostatní zapůjčila rodina Kolowratů. Proto neváhejte a jděte si prohlédnout skvěle restaurované deskové

malby německé gotiky. Byla jsem tam několikrát, stojí to za to. Doporučuji (jistě i za podpory profesora Rolečka). *Denně kromě pondělí 10.–18. hod. Šternberský palác, Hradčanské náměstí (dvořeček Národní galerie), prodlouženo do 30. 6. 2000*

Když Vám zbude čas a už jste zaplatili, proběhněte prostory galerie a zastavte se u zaručených hitů, jako je Růžencová slavnost A. Dürera, plátna Rembrandta, Rubense, holandské krajiny atd. Je jich tam dost. O tom příště.

Jedna perlička na závěr:

V polovině března byla zahájena výstava z cyklu, který přibližuje umění současné Číny.

Čchiu Š-Chua – Krajiny

Autor je taoista, je rád sám, proto na

vernisáž nepřiletěl. Zato lidé při zahájení bylo dost.

Všichni jsme koukali (i já s Klárou Šipkovou) na jeho bílá plátna. V prvním kole jsme nevěřily svým očím. Nebylo tam skoro nic. Druhý pokus nám připravil překvapení. Protože jsme se soustředily, našly jsme v plochách – snové krajiny. Jiná forma čínské tradice. Tuto tichou výstavu velmi doporučuji. *Denně kromě pondělí 10.–18. hod. Galerie Rudolfinum do 18. 6. 2000*

Současně s „Krajinami“ probíhá v kině Ponrepo/Konvikt Festival čínského filmu.

Děkuji za pozornost při čtení a nabádám: zajděte se podívat hned, příště nabídnou něco nového.

Jitka Huňková

Perly svíní(m) II.

výroky pronesené v kvintě

s. p. Podaná:

- „Ubi est houba?“ / „Nón habeó houbam!“
- „Vy mě tady budete s prominutím jebat!“
- „Kluci, ještě jednou se otočíte a budete mít svoje blbý pindy, tak za chvíli budete mít přezdívku otrapové!“ (Nevysvětlujte, prosím, nikdo slečně Podané, co znamená pinda – asi bychom neměli co dávat do Porgazeenu... – pozn. autorky.)

p. prof. Klaus:

- „No to se to zanáší, když tam někdo hodí trabanta!“ (O nízkém průtoku řek)
- „Když někdo není hodnej, tak se v příštím životě stane ženou.“
- „Když vás doprovází chlapec, tak říká „Hele, a ta první hvězdička, to je Venuše.““
- „Voni ty meteorologové jsou takoví introverti, většinou jsou to takoví fousáci a je jedno, jestli je to Súdánec nebo Američan.“ (Univerzální charakteristika meteorologů)
- „Kdyby vám všechn vzduch v atmosféře spadl na nohu, tak se vám ta noha vypaň.“
- „Může se stát, že nějaký motýlek zamává křídýlky na Borneu a příští léto budeme mít extrémní vedro.“ (O globálním oteplení)

p. prof. Kubíček:

- „Vojto, přestaňte drobit. Drobit přestanete tak, že přestanete jíst.“
- „Petře, vy jste normální asociál.“
- „Vezmu tadyten banán a sjednotím ho tady s tímhletem věc...“

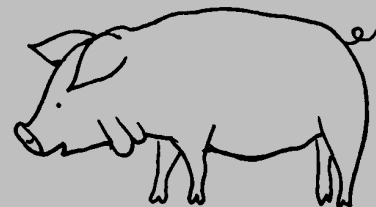
sl. prof. Fořtíková:

- „Vajíčko oplodní spermii...“ (Tomu se říká feminismus v praxi – pozn. autorky.)
- „Vždycky když přijdete pozdě do hodiny, tak se mě zeptejte, jestli vás tady chci, nebo nechci.“

p. prof. Krč:

- „Nekecejte, makejte, vy jste jak komunisti.“
- „Jestli nebudete dělat domácí úkoly, tak vás budu řezat klackem.“
- „Kdo se fláká, obcuje s ďábly, kdo pracuje, obcuje s anděly.“
- **Bobo:** „Napišu epos.“ - **Krč:** „Předpokládaný rozsah 3000 veršů.“ - **Bobo:** „Tak epopej.“ - **Krč:** „Tak 1600 veršů.“ - **Bobo:** „Přirozeně, přirozeně...“
- „Já vás, Petře, popíšu fixou za každou lež, kterou řeknete. Na konci hodiny budete celej černej.“

zapsala Pavlína Brožová



Daly jsme svou důvěru, zradili...

Nedávno po škole putovala petice. Nejspíš už všichni víte, na co narážím. Náznaky na ni se lišily. Trochu mě mrzí, že někteří, obzvláště starší studenti se na ni dívali jen z hlediska právního. Ano, jistě, rozhodnout o závažnosti přestupku a postihu provinilce je v plné pravomoci vedení školy.

Petice byla sepsána narychlo, v emoci zklamání a touhy vrátit nazpět kruté rozhodnutí profesorské rady. O den později byla přepsána již s chladnou hlavou, nicméně obsah zůstal stejný...

20. března bylo povoláno k výslechu šest dívek z tercie: Lucie, Tereza, Kamila, Magda, Eva a já, abychom na se-

be upřímně praskly všechno, co víme o svých zkušenostech s marihuanou. S důvěrou jsme řekly opravdu vše a byla to chyba.

27. března vyřkla profesorská rada ortel: Kamila a Magda jsou vyloučeny ze školy, Eva a já máme podmíněčné vyloučení, Tereza a Lucka ředitelskou důtkou.

Kamila a Magda jsou vyloučeny proto, že prvního jointa měly společně s Evou na dívčích záchodech našeho gymnázia. Kdyby nezkusily marihuanu na tak nešťastném místě, bylo by jejich počínání celkem obvyklé a trest by je nestihl tak tvrdý. Také by se nikdo nikdy nedozvěděl, že holky marihuanu vůbec kouřily. A kdybychom my v ředitelně všechno popřely, nestihl by nás žádný trest, protože nikdo nemá důkazy.

A my hloupé myslely, že přátelům (za které se profesori vydávají) můžeme věřit a že nám dají šanci náš přestupek odčinit. Nikdo není bez chyby, natož čtrnáctiletá děvčata.

Troufám si říct, že naši důvěry bylo zneužito.

JENŽE...

Výstraha, které bylo docíleno, se měla týkat kouření marihuany (a výstraha to není jen pro postižené, ale i pro jejich

třídu a pro celý PORG), ale ve skutečnosti je její znění takovéto:

„Upřímnost se nevyplácí, takže pro příště všechno zatloukat, zatloukat, zatloukat.“

Myslím, že řada studentů si dá dobrý pozor, aby příště drželi jazyk za zuby, protože našim profesorským přátelům jde daleko víc o... no, to bych taky ráda věděla, o co jim vlastně jde...

Klára Šenkyříková

Nový rozměr školního řádu

Aby mi stát a společnost dali najevo, že užívat jakékoliv drogy kromě tabáku, alkoholu, kávy nebo čaje je špatné, úderem pŕlnoci posledního prosincového dne roku 1998 se z mnoha lidí, a to i na naši škole, staly kriminální živly, co si říkají o malér, protože tohle slušný člověk přece nedělá.

Školní řád je bohužel stejně zmatený jako drogový zákon. Stejně jako nikdo nemá ani tušení, kolik je větší než malé množství nějaké látky, je i věta: „Užívání drog se neslučuje se školním řádem“ dost ošemetná. Mnozí se stejně jako já mohli domnívat, že užívat drogy je zakázáno na území školy, v čase školní výuky (včetně volna mezi hodinami) a na školních akcích. To, co dělám ve

svém volném čase, jsem považovala za svou věc. Jak na příkladu terciánek vidím, tak to tak není.

Na jednom letáku jsem si přečetla, že se naše škola vyhnula drogovému problému, že naši studenti jsou dobře informovaní atd...

Jak je vidět, tak růžové, jak je to předkládáno potenciálním plátcům školního, to zase není.

Většina lidí zřejmě souhlasí, že za kouření trávy na záchodě je vyhazov docela přijatelný, podobně je tomu v případě, že někdo přijde pod vlivem něčeho do školy, ale nezdá se mi přijatelné, aby škola měla právo mě trestat i za prohřešky spáchané po konci vyučování.

Když jsem se zamyslela nad tím, co

pro mne tento nový rozměr školního řádu znamená, zjistila jsem, že mne škola může trestat vlastně kdykoliv a kdekoliv. A jelikož cesty Boží jsou nevyzpytatelné, nemohu si být nikdy jistá, že nebudu někdy přistižena a potrestána. Možná že je na škole mnoho lidí, kteří by mohli být po vzoru terciánek vyhozeni. Podle mne je to chyba a bylo by dobré stanovit jasná pravidla. (Jelikož nechci mít problémy jako Cyril, tak veřejně prohlašuji, že na škole kromě terciánek nikdo nebere žádné drogy a drogový problém je zde velmi dobře řešen.)

Tereza Langová

P. S.: Dáte si ještě někdy pivo v Salmovské?

Copak nám to píšou?

Pan Kopeček z Blesku napsal moc krásný článek, byl plný barvitých vyobrazení (například „nezištná hloupost“) a patetických zvolání (například „nedali žádnou šanci“, „nenabídli pomocnou ruku“); jenom mu bohužel chyběla myšlenková jednota a ucelenost. Během článku došlo k zajímavému myšlenkovému posunu. Na začátku se píše, že „...děvčata kouřila na záchodě školy cigaretu marihuany,“ na konci je citován pan Douda z organizace Drop In, který po informujícím prohlášení, že „...podle našich neoficiálních statistik okusí drogy (marihuanu) až 80 procent studentů.“ vznáší otázku, zda by se těchto 80 procent studentů mělo proto z jejich škol povyházet. Kdyby si toho někdo zatím nebyl všimnul, tak tyhle dvě věci spolu nijak nesouvisí. Nějak se během článku vytratil detail (pro pana Kopečka asi nepodstatný), že vyhazované holky kouřily ve školní budově. A především tam chybí, že trávu jich kouřilo pět a ze školy jsou vyhozeny jenom dvě.

Nejvíc mě ale na celém tom novinovém veledíle zaskočila Doudova kritizující poznámka, že škola studenty kouřící marihuanu svým postupem „...zatlačí do ilegality.“ Tam už přece dávno jsou. Když jsem četl v Klářině otevřeném dopisu výzvu, aby Klaus prohlásil: „Jděte a nehřešte více,“ trochu jsem se toho zděsil. Děvčata si asi neuvědomují, že to, co dělají, je nezákonné. Kdo si přečetl paragrafy, které se k omamným látkám vztahují, dá mi snad za pravdu, že tresty za prohřešky tohoto ražení nejsou nijak směšné. Často slyším, že zákon o marihuaně je špatný. Souhlasím. Ale je platný a lidé jsou podle něho odsuzováni a posíláni za mříže – nezávisle na tom, jestli je špatný nebo ne. Snad štěstí vyhozených děvčat je, že ještě nejsou trestně zodpovědné – ale tím je celá záležitost jenom trapnější.

Je naprostý nesmysl v celé aféře jakkoliv operovat s organizací Drop In, která „si získává důvěru narkomanů a pak je obrací správným směrem“. Žádná

z těch dívek není na drogách závislá a nemá s drogou žádný jiný problém, než že ji kouřila právě na záchodech ve škole.

Klára ve svém dopisu Klausovi píše, že dívky „...doutaly, že Vy, jako jejich přítel, je pokáráte, řeknete jim, co udělaly za chybu.“ Nikdo mě nepřesvědčí o tom, že je těm dívkám potřeba říkat, co udělaly za chybu a nikdo mě nepřesvědčí o tom, že děvčata, když kouřila na záchodě, nevěděla, že jedná proti pravidlům. Naopak si myslím, že to dělala právě proto – ale to je jen můj soukromý názor.

Vyloučení mi připadá oprávněné a adekvátní. Škola je v oblasti omamných látek dost přísná a myslím, že je to dobře. Vloni pili oktávání před odpoledním vyučováním pivo a dostali za to ředitelské důtky. Když terciánky kouří trávu – a ještě navíc ve školní budově –, je to provinění o dost závažnější.

Jaroslav Mojžíš

článek neprošel jazykovou korekturou

漁 音 問 天

Čínské jaro

aneb Rozpačité tázání Nebes

Poznámka: Čínské citace jsou z textů básníka Tu Fu (dynastie Tchang) a myslím, že nám mohou působit radost, aniž bychom jim zúplna rozuměli.

Ačkoliv bylo naposledy tvrzeno, že tím pravým čínským obdobím je podzim, – musím nyní toto tvrzení poněkud doplnit – také jaro je čínské.

Mohl bych to doložit množstvím literárních i výtvarných odkazů, ale řeknu jen 魂來楓林青, to je myslím neobyčejně výstižné, nebo snad ještě jiný verš: 水深波浪闊.

Já vím, asi namítnete, že nejsou úplně o jaru – no dobrá, ale o předjaří jsou určitě. Právě v tomto tajemném období se čínský básník vydává „k horám a řekám“ – jak se v Číně říká přírodě. Vystupovat do hor, jít podél břehů řek – pozorovat ty neobyčejné proměny, dýchat vůni nového života, který se všude kolem znovu probouzí. Tu skloněn k zemi hledí na svět tlejícího listí, starého zmaru, a o tom, co pomíjí, rozjímá: Tak jednou budeme vypadat my všichni, krasavci i krásky, a než nadějeme se snad. Či zdvihne své oči tam nahoru ke klenbě nebeské roztoužené a zvolá 浮雲終日行, a je-li to bytost opravdu duchovní, ještě dodá: *Quam sordet mihi terra dum coelum auspicio.* Ale nahoru přece jenom dojdou slova a řeč se ukáže být nedostatečná a prázdná. Tehdy čínský poutník usedá, a byl-li dostatečně prozíravý, roztápí svůj cestovní samovar, chroupe sezamové sušenky, srovnává nefritovou zeleň čaje s malachitovou zelení borovic, sám pro sebe se musí usmívat...

A teď nevím, zdali mám vůbec pokračovat – mám vám vyjevit ta prvá čínská jarní potěšení – opravdu se rozmýšlím, a hned pochopíte proč. Když se čínský básník vydá na jaře do hor – bere si s sebou především víno, a popíjí a popíjí – tu dvě stě, tu tři sta i pět set čísek (Li Po). Alespoň tak hovoří tradice – pokud si říkáte, že to není možné, že nikdo tolik alkoholu nesnese, ani slavný Li Po, tak nic nevíte o čínském víně. Tedy zaprvé – čínské víno není žádné víno (z vinné révy), ale jakási pá-

lenka či spíše likér. Za druhé – pije se z kalíšků velikosti náprstku (nepřeháním); a za třetí – pije se horké, takže i to málo alkoholu, co je v něm, většinou vypřchává. Přesto to prosím nezkoušejte – právě již zmiňovaný básník Li Po se při jedné takové příležitosti utopil – chtěl totiž obejmout měsíc, který se zrcadlil na vodní hladině. Další tradiční činností svázanou s jarním pobytem v horách je pojídání mladých výhonků kapradí – jednou jsem to zkusil: uvařil jsem polévku z výhonků. Všichni se shodli, že to chutná asi jako když uvaříte kapradí. Zanedlouho potom jsem listoval knihou naše jedovaté rostliny a můj zrak padl na obrázek kapradí – ó hrůzo, kapradí je jedovaté a k jídlu zcela nevhodné. Jakým záhahem nebes nikomu nic nebylo, nevím, ale jistě že v Číně rostu jiné druhy kapradí než u nás.

Co budeme tedy dnes vařit? Samozřejmě čínskou jarní omeletu. Všiml jsem si, že se v obchodech již začaly prodávat svazečky jarní cibulky – takže ji hned koupíme a k tomu přidáme jeden menší lilek. To bude základ našeho pokrmu: cibulku nakrájíme i s natí, osmahneme na oleji, přidáme na kostičky nakrájený lilek a i ten osmažíme. Po chvíli přidáme trochu vody a dusíme asi 15 minut. Pak samozřejmě koření – malou lžičku kari (curry), špetku tlučeného badyánu, sůl, sojovou omáčku, lžičku octa a samozřejmě zahustíme škrobem – a nádivka do omelety je hotova.

Poté dvě ušlehaná vajíčka s lžičkou škrobu vlijeme do rozpáleného oleje na litinové pánvi (je to naše známá z časů banánové omelety a praženého čaje), osmažíme, umně vyklopíme (pozor, trhá se), naplníme svůdně orientálně vonící nádivkou, jaká rozkoš, jak křehké, jak jarní, jak čínské; a kdybychom neměli plná ústa rozplývavého blaha, jistě bychom zvolali 三夜頻夢君.

Aleš Roleček

